

Tiesos draugas

„Jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus.“

Evangelija pagal Joną 8,32

2005 m. balandis-gruodis

Nr.8(30) Leidžiamas nuo

Šiame numeryje:

Pamąstymas - 2 psl.

Žodynas sako, jog Kalėdos – sparčiai sekuliarėjanti šeimos šventė. Net ir tie, kurie nesidalija tais pačiais įsitikinimais, stengiasi būti kartu tuos porą vakarų. Nemaža dalis mūsų Kalėdų vakarą žada švęsti su savo tėvais...

Metams baigiantis - 3-4 psl.

Linkėjimais LEBBS ir pamąstymais apie jos ateitį dalijasi: Pastorius Vladas Sereša, Kaunas; Linas Andronovas, Klaipėda; Gilija Žukauskienė, Vilnius/Kretinga; Henrikas Žukauskas, Kretinga/Vilnius; Arnoldas Matijošius, Vilnius.

NEBIM 2005-aisiais - 5 psl.

Žvelgdami į jau beveik praėjusius metus, džiaugiamės daugeliu Viešpaties dovanų. NEBIM – mūsų sąjungos Neakivaizdinė Biblijos Mokykla – taip pat nori Jam dėkoti už daug gerų dalykų, kurie tapo įmanomi per NEBIM ir jo draugus. Žemiau – žvilgsnis į svarbiausius NEBIM įvykius...

Teologija kasdienybei - 6 psl.

Seserų mūsųose gerokai daugiau. Tuo nesiskiriame nuo daugumos kitų bažnyčių: praktiškai visose skaičiumi dominuoja moterys. Situacija išlieka tokia pat skirtinguose istoriniuose, socialiniuose, kultūriniuose kontekstuose. Įdomu tai, jog iki šiol palyginti mažai domėtasi didesnio moterų religingumo priežastimis...

Ylakių evangelikų baptistų bendruomenei -100 metų - 8 psl.

Latvijos baptistų bendruomenių įsikūrimas ir vystymasis Lietuvoje susijęs su persekiojimais, kuriuos išganytą patyrusieji latviai kentė savo tėvynėje. Pirmosios Latvijos baptistų bendruomenės Lietuvoje pradėjo burtis nuo 1865 m. ...

Jono Inkeno 100-ųjų gimimo metinių paminėjimas - 9 psl.

Šiais metais rugsėjo 5 d. Jonui Inkeniui – Lietuvos ir Latvijos baptistų bendruomenių darbuotojui, pastoriumi, teologinių kursų dėstytojui, knygų vertėjui, – būtų sukakę 100 metų. Viešpats pašaukė jį pas save daug anksčiau, prieš 22 metus,

Vasarą prisiminus - 11 psl.

Šių metų liepos 26-31 d. Kauno evangelikų krikščionių baptistų maldos namų teritorijoje vyko vaikų sporto stovykla. Esame labai dėkingi misionieriams Rudy ir Margaretai Rudzenskas iš Australijos, padėjusiems ją surengti. Tai buvo kasmet vykstančios vaikų stovyklos „Šviesa“ pajavairinimas....

Buhalterių seminaras Kaune - 14 psl.

Lapkričio 19 dieną Kaune LEBBS ir Neakivaizdinė Biblijos mokykla bendromis jėgomis surengė praktinį seminarą bendruomenių pirmininkams, kasininkams, buhalterėms ir panašias tarnystes bendruomenėse turintiems žmonėms.

Seminarą sudarė dvi dalys – Lietuvos Respublikos įstatymų, liečiančių religinių bendrijų veiklą...

pamąstymas

Linas Andronovas, *KEBB*
(pagal Mato 10, 24-39)

Žodynuose rašoma, jog Kalėdos –sparčiai sekuliarėjanti šeimos šventė. Net ir tie, kurie nesidalija tais pačiais įsitikinimais, stengiasi būti kartu tuos porą vakarų. Nemaža dalis mūsų Kalėdų vakarą žada švęsti su savo tėvais ar kitais artimais giminėmis. Žvakutės, dovanos, sveikiniai...

Ir štai tokie rūstūs Jėzaus žodžiai apie neapykantą savo tėvui ir motinai vardan Kristaus. Turbūt ne vienas mūsų praskleidėme šiuos Biblijos puslapius, sakydami, jog čia kažkas nesuprantamo, arba ne mums, arba kad kol kas nesuprantame jų prasmės ir gal kada kas nors paaiškins. Tai čia geriausiu atveju. Na, o blogiausiu, turbūt bandėme radikaliai keisti savo tėvų ar kitų giminių gyvenimus net nepaklausę jų sutikimo.

Mato evangelijoje brolių, seserų, tėvų ir motinų tema kartojasi labai dažnai. Iš pirmo žvilgsnio atrodytų, kad Jėzus priešpastato kraujo ir dvasios giminystę, pastarąją (dvasios giminystę) išskeldamas gerokai aukščiau ir vadindamas savuosius pasekėjus tikraisiais savo giminėmis.

Tačiau Jėzus kalba apie dar gilesnę ir platesnę realybę nei fizinės šeimos pakeitimas virtualia. Jis kalba ne tiek apie *kitą* mūsų įgytą šeimą, kiek apie *kitokią* šeimą, kurią sąmoningai pasirenkame.

Evangelisto Mato užrašyti Jėzaus žodžiai 10, 35-36 nukelia mus į senovės Izraelį, į pranašo Michėjo laikus. Čia Kristus cituoja Michėjo knygos žodžius iš 7, 6. Michėjas kalba apie nesantaiką tautoje ir šeimoje: kas yra jų Dievas, kas jų tikrasis valdovas? Michėjas pranašavo tautos susiskaldymą ir tremtį į Babiloną. Jis taip pat pranašavo naują gyvenimą tiems, kas sugriš iš Babilono tremties ir pradės naują, kitokį gyvenimą. Prieš tai, penktame skyriuje, pranašas kalbėjo apie iš Betliejaus kilsiantį kitokį Izraelio valdovą, valdysiantį kitokį Izraelio likutį: Mich 5, 1a,3,4,6.

Dievo vardu kalbantis pranašas

skelbia Jeruzalės sunaikinimą ir visos Izraelio tautos bausmę už nuodėmes prieš Jahvės nuostatus tautai. Tauta bus išblaškyta ir ištremta, ir tik ištikimasis likutis galės sugrįžti į savo žemę. Tas likutis bus kitoks – kaip žolę palaistantis lietus kitoms tautoms. Jėzaus žodžiais sakant, jis bus šviesa ir druska kitoms tautoms, ir per jų gerus darbus žmonės šlovins Izraelio Šventąjį. Pranašas Michėjas taip kalba apie naująjį Izraelį: Mich 6,8.

Jei mes save šiandien laikome naujuoju Izraeliu, Dievo tauta, pašaukta išgarsinti šlovingus darbus to, kuris pašaukė mus iš tamsybių į savo nuostabią šviesą, tada suprasime jog Kristus atėjo ne ramybės nešti, o kalavijo. Jis atėjo padalinti tautas ir šeimas, skelbdamas ne abstrakčią išgelbėjimo naujieną, o sunkų mokinytės kelią. Kaip tik todėl jis sukiršins sūnų prieš tėvą, dukterį prieš motiną ir marčią prieš anytą. Žmogaus namiškiai taps jam priešais. Ir todėl reikalinga nauja šeima tiems, kurie paėmė kryžių ir seka paskui Jį.

Tačiau ši nauja šeima ne toks jau paprastas reikalas. Kai jaunasis ar jaunoji įgyja naują šeimą, prasideda anekdotai: apie anytą ar uošvę ypač. Pernešame ydas ir įpročius iš vienos šeimos į kitą, manydami, jog per daug keistis ir derintis nereikia. Vingių Jono ir jo žmonos Katrės istoriją, Žemaitės rašytą, juk daug kas skaitėme.

Tačiau Kristus kviečia savo mokinius burtis ne tik į kitą, bet ir į kitokią šeimą – šeimą, kuri turi paskatą būti kartu, kaip tas Jokūbo likutis, apie kurį pranašavo Michėjas 5,6.

Ne visas Izraelis galėjo vadintis Dievo ištikimaisiais, bet tik tie, kurie pasirinko sunkesnį kelią ir po trem-

ties grįžo atstatyti namų, šventyklos, Jeruzalės ir laukti Mesijo. Tie, kurie nepasiliko Babilone su savo naujomis šeimomis, naujais darbais, nauja socialine padėtimi, bet pasiaukėjo, kad Dievo tauta vėl būtų Dievo meilės liudijimas pasauliui.

Kalėdos – toks laikas, kai mūsųose

visi stengiasi apsilankyti bažnyčioje. Šiaip lankytis, nekalbant jau apie dalyvavimą bendruomenės gyvenime, nebūtina, bet per Kalėdas ir Vėlykas reikia sudalyvauti. Tai natūralu; net ir televizija bei radijas springtę springsta gies-

mėmis ir Rašto skaitiniais, nors prieš tai visus metus religija ir tikėjimas buvo visuotinės pašaipos objektais. “Tyli naktis, šventa naktis” staiga tampa tautos šlageriu, TV kanalams transliuojant kvailius arba sentimentalius filmus apie Kalėdų Senį ir jo bedugnį maišą.

Tačiau ši šventiška nuotaika patvari tiek, kiek patvarūs Trijų Karalių sulaukusios eglutės spygliai. Šventės praeina, eglutės nurengiamos ir išmetamos, o visi grįžtame įprastan gyveniman. Grįžtam į savųjų gyvenimų tėkmę, savo šeimas, savo darbus, savo džiaugsmus ir rūpesčius. Ir štai tada prasideda tikrasis Kristaus bendruomenės gyvenimas. Štai tada ištiriami tikrieji šeimos nariai, tikrasis Jokūbo likutis. Štai tada kalaviju ištiriamas mūsų gyvenimas ir santykiai, mūsų paskatos ir šnekos, mūsų nuotai kos ir prioritetai.

Kai nurims Kalėdų švenčių šurmulyš ir ateis nauji metai, ateis tas tikrasis gyvenimas, kurį gyventi ir keisti atėjo Tas, kurio gimimą švenčiame per Kalėdas. Tam keitimui Jis yra iš visų šeimų pašaukęs moteris ir vyrus burtis į naują šeimą, į savąją Bažnyčią. Joje esame tiriami ir ugdomi. Tačiau ne švenčių dienomis, o kasdienybėje, kuri kartais pilka, o kartais šviesi, tačiau kitos nėra. Kaip tik todėl svarbu, kaip gyvename kasdien – nuo aušros iki aušros, nuo Kalėdų iki Kalėdų. ▲

metams baigiantis...

Turime eiti pirmyn

Norėčiau papasakoti istoriją apie laivą. Metai prabėgo labai greitai, net nespėjome pastebėti, kaip laivas nuplaukė tolyn nuo kranto ir jau ilgą laiką buvo atviroje jūroje. Per tą laiką audra ne kartą mėtė laivą aukštyn ir žemyn, bangos duždavo į borta, vietomis jį apgadindamos. Rūkas ir tamsa neleido laivui plaukti pirmyn. Be to, jūros gelmėje įvyko stiprus žemės drebėjimas, per kurį laivas vos nepaskendo. Įgula gavo pavojaus signalą, jog reikia imtis greitų neatidėliotųjų sprendimų. Tuo metu jie jau neturėjo kapitono – buvo uždarę jį vienoje kajutėje, nes visi manė sugebėsiantys patys vairuoti laivą. Po žemės drebėjimo ir laivo sukrėtimo visa įgula pakilo į denį, supratusi, jog savo jėgomis nepajėgs atplukdyti laivo į uostą. Jie pasikvietė kapitoną ir visi kartu pakėlė akis į dangų prašė stichijų Valdovo ir Visatos Kūrėjo nutildyti audrą. Jis atsakė į maldas... Stoję tylą, debesys išsisklaidė, pasirodė saulė ir laivas visu greičiu pajudėjo kranto link.

Žinoma, tai tėra alegorija, tačiau ši simbolika gali atspindėti ir mūsų Sąjungos netolimą praeitį, kol galiausiai supratome, kad taip gyventi toliau nebegalime. Kiekvienas gyvenome savo rūpesčiuose, savo valdose, manėme išmokę geriausių dalykų ir turį geriausius pasiūlymus bei sprendimus, o tuo metu gyvenimas ir veikla buvo kone visai sustoję. Laikui prabėgus, iš tos situacijos galime pasimokyti. Tai galimybė mums tobulėti, o įgyta patirtis pravers ateities sprendimuose.

Ir vis dėlto, ačiū Dievui, šiandien po tamsos ateina šviesa, po ašarų džiaugsmas. „*Laikykite, broliai, tikru džiaugsmu, kad pakliūvate į visokius išmėginimus. Supraskite: jūsų tikėjimo išmėginimas gimdo išvermę, o išvermė subręsta darbuose, kad jūs taptumėte tobuli, subrendę ir nieko nestokotumėte*“ (Jok 1,3-4).

Matau, kad Sąjungos bendruomenėse turime puikius brolius ir seseris. Nors kartais mūsų „aš“ mums trukdo judėti pirmyn, visgi dauguma norime klausytis Viešpaties ir patikti Jam, nes suprantame, kad nuo to priklauso ne tik mūsų asmeninio gyvenimo dvasinis augimas ir judėjimas pirmyn, bet ir mūsų Sąjungos ateitis. Negalime nuleisti rankų ir manyti, jog viskas susitvarkys savaime. Todėl norėčiau palinkėti visiems per daug nenusiminti, nes tai, kas buvo — praėjo, o dabar prasideda naujas etapas. Ateinančiais metais susijuosime savo strėnas

tiesa, kad niekas mūsų netrikdytų, prisidėkime tikėjimo skydu, kad galėtume užgesinti visas ugningas piktojo strėles, ir paimekime į rankas kalaviją—Dievo Žodį, pasipriešinkime žmogiškoms idėjoms bei išmanymui, įtvirtindami Dievo Tiesą savo širdyse ir ten, kur dabar esame.

Mokykimės iš mūsų Gelbėtojo, kuris yra viena su Tėvu ir kviečia mus įsijungti į Tėvo ir Sūnaus vienybę, kad būtume palaiminti, o pasaulis įtikėtų, jog Tėvas atsiuntė savo Sūnų kiekvienam tikinčiajam išgelbėti: „Ne tik už juos aš meldžiu, bet ir už tuos, kurie per jų žodį mane įtikės: tegul visi bus viena! Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, tegul ir jie bus viena mumyse, kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs“ (Jn 17,20-21).

Vis dažniau praktikuokime meilę ir atlidumą, kurie kaip balzamas gydo žaizdas ir yra regimieji tikinčiojo bruožai. Stenkimės *būti greta* vienas kito, melskimės vieni už kitus, drąsinkime vieni kitus ryžtingai žengti pirmyn ir išmokime vykdyti Dievo valią bei Jo didįjį paliepimą — skelbti Evangeliją pasauliui. Linkiu visiems Kalėdų džiaugsmo! Atminkime, jog žmonijai dovanotas Dievo Sūnus. Tebus ateinančieji metai bendradarbiavimo, pasitikėjimo ir vidinės ramybės metai. Tesustiprina Šventoji Dvasia kiekvieną, teatgaivina jėgas ir teikvėpia naują alsavimą eiti ir nepailsti, bėgti ir nepavargti. Dievo palaimos jums, mieli broliai ir seserys!

Kauno Evangelikų krikščionių baptistų bendruomenės pastorius Vladas Sereda ▲

(O šiame interviu Henrikas mėgino išklausti, ką Linas mano apie Sąjungos situaciją ir ko norėtų linkėti kitiems metams.)

H.: Linai, kas tavo nuomone, vyko Sąjungoje praėjusiais metais?

L.: Sakyčiau, vyko reformos, kurios, dėl įvairiausių priežasčių, buvo senokai pribrendusios. Nelengva buvo daugeliui. Pasikeitė vadovybė, atsivėrė seni skauduliai. Na, vienu žodžiu, gyvenome gyvenimą.

H.: Antras klausimas išplaukia iš pirmojo: ar pokyčiai Sąjungoje yra kokie nors nauji impulsai, ir jei taip, tai ar galėtum atsekti, kaip jie kilo?

L.: Impulsai nėra nauji. Sąjungoje dirbu nuo 1995 metų. Galbūt tiesiog geriau pasimatė pagyvenus atokiau, kitoje šaly-

je (mokantis seminarijoje, Prahoje), lengviau buvo pamatyti mūsų pačių bėdas. Esant visa galva darbe gali būti sunku pastebėti tai, ką keisti būtina.

H.: Kokia sritis labiausiai šaukėsi reformos?

L.: Šiaip daugelis sričių — pradedant administravimu ir baigiant bendruomenių identiteto stiprinimu.

H.: Ar yra tokių per praėjusius metus įvykusių dalykų, kurie džiugina?

L.: Netgi labai daug.

H.: Kas?

L.: Didesnis bendruomenėms nevadovaujančių brolių ir seserų dalyvavimas Sąjungos gyvenime, Biblijos Mokyklos veikla. Kaip niekad stipriai jaučiamas vietinių misionierių indėlis į bendruomenių gyvenimą (iki šiol misionieriai būdavo kilę iš užsienio).

H.: Į ką šios reformos veda?

L.: Tikiuosi, kad jos veda į visavertį bendruomenių ir bendruomenių sąjungos gyvenimą, į glaudesnę bažnyčių bendradarbiavimą misijos, išsilavinimo klausimais, į aiškesnį bendruomenių tapatumo suvokimą ir iš to išeinančias praktikas.

H.: Kaip tu vertini, ar nėra Sąjungoje dvasinio nuopuolio?

L.: Greičiau manyčiau, kad esama dvasinio pakylėjimo. Įžvelgiu daug pozityvių permąnų, kurios teikia viltį.

H.: Vykstant permąnoms, labai dažnai iškyla stabilios tiesos klausimas. Kas yra tiesos šulas ir atrama vykstant tokiam permąnų laikotarpiui? Kitaip sakant, koks yra mūsų vienybės pagrindas?

L.: Tiesa ir/arba jos stabilumas grįstas Dievo teisumu, iš kurio kyla ir mūsų, kaip krikščionių, moralinės tiesos suvokimas. Dievo teisumas buvo įkūnytas Jėzuje Kristuje, todėl Jo „savęs apiplėšimas“ (Fil 2,5-11) ir yra mūsų teisumo ir tiesos pagrindas.

H.: Kam turėtų ruoštis Sąjungos bendruomenės ir jų vadovai ateinančiais metais? Ko palinkėtum naujiems metams?

L.: Kad visiems Viešpaties tarnams bei tarnaitėms būtų išlieta Viešpaties dvasios (Apd 2,17 ir toliau) — kad būtume Dvasios pripildyti ir gyventume *kairos* (dieviškojo laiko) momente.

H.: Ačiū už pokalbį. ▲

Tiesos draugas

Ką veikėme per 2005-uosius?

Viena diena pas Viešpatį kaip tūkstantis metų, ir tūkstantis metų – kaip viena diena (2 Pt 3,8). Metai prasideda... baigiasi. Sutartą metų žymėjimą dažnai norime tapatinti su tam tikrais gyvenimo etapais, bet ne visada išsina. Taip ši kartą atsitiko ir man. Niekaip neprisiverčiu (verčiuosi, bet neišsina) gražiai įreminti mūsų gyvenimą, prieš tai paryškinus tam tikras detales, ir taip tarsi įamžinti, įprasminti ir metus, ir darbus... Tačiau giliai širdyje žinau esanti tik dulkė, o bet kokios odės apie nuveiktus darbus – tik smėlio pilys. Neslėpsime, kad dažnai esame verčiami būti nekukliais, girtis ne Viešpačiu, o tarsi savimi, kad būtume verti akyse tų, kas duoda... Tačiau būryje savų, bendradarbių, sunkiai beariančių Lietuvos žemelę ir sėjančių mažus šviesos daigelius, kurių vienas kitas rodo prigijimo vilties kibirkštėlę, nebijokime būti tokiais, kokie esame, – mažais, ir nesidangstykdami darbiniais juosmens aprišalais. Taip drąsinu save į nuosirdumą, o tada... tiesiog atsiverčiu 2005 metų užrašų knygutę.

Metus pradėjome „Samariečio krepšio“ renginiais Klaipėdos ev. baptistų bažnyčioje. Per kelias dienas surinkome apie 100 vaikų iš šeimų, patiriančių krizę, su viltimi patarnauti šiems vaikams kiekvieną savaitę. Tačiau į renginius, kuriuos pavadino „Atradėjų rateliu“ neatėjo nė vienas minėtų miesto vaikų. Nepaisant to, suplanuotą darbą darėme iki pavasario ir, manau, ne be reikalo – panašios veiklos rugsėjį ėmėmės ir Žemaitkiemyje ir tęsiame iki šiol.

Mūsų tikinčiųjų būrelyje Kretingoje nuo pat pirmųjų metų dienų puolėme į mokslus – rinkomės gilesniam Rašto studijavimui antradienio rytais (greta įprastinių Biblijos studijų ir maldos vakarų). Bent kartą į mėnesį, sekmadieniais, vykdavome į Palangą, kur pas seserį Onutę susirinkdavo tikintieji iš šio pajūrio miestelio. Surengėme seminarą Kretingos socialiniams darbuotojams, kurį vedė mūsų sesuo iš Švedijos Noomi Tonnang. Metų gale ši lektorė dėstė mūsų Sąjungos Biblijos mokykloje.

Kartą per mėnesį aplankydavome Mažeikių bei Ylakių bendruomenes ir džiaugėmės brolių bei seserų svetingumu ir bendryste, nes kartais šie apsilankymai trukdavo visą savaitgalį.

Lankėme vaikų globos centrą Kretingoje, o vaikams palikus šią įstaigą, tęsėme bendravimą jų šeimose, naujuose namuose, kviesdami pas save į svečius, padėdami mokyti ir kitaip. Daug užrašų knygutėje pažymėtų nereguliarių apsilankymų bendruomenėse, išvykų, susitikimų su bendruomenių nariais, svečiais. Nepažymėti apsilankymai pas ligonius ir bėdų prispaustuosius, mat šie dažniausiai būna neplanuoti. Vis dėlto tikiu, kad būtent jie ir yra svarbiausia mūsų tarnystės dalis.

Po vasaros stovyklų, rudėnant, pradėjome naują etapą Kretingoje – pasikabinome stendą, pradėjome rinktis sekmadieniais Viešpaties dienos šventimui ir trečiadieniais maldai, jau džiaugėmės keliais naujais lankytojais.. bet lapkritį netekome patalpų. Dabar renkamės namuose.

Kiek pajėgiame, padedame Klaipėdos bendruomenei, kurios dalimi tapome, kartu bridę per sunkumus.

Po ilgų maldų dėl Telšių miesto, Viešpats atveria duris – lankėmės naujai įtikėjusioje šeimoje Dūseikių gyvenvietėje prie Telšių, susitikome su vietiniais vaikais.

Taip ir krutame, o Henrikas cituoja: „Kas paiso vėjo, niekada nesės, o kas stebi debesis, niekada nepjaus. Kaip nežinai, kokių kelių ateina gyvybės alsavimas į kaulus motinos iščiose, taip nežinai, kaip Dievas elgiasi Visatoje. Rytą sėk savo sėklą, iki vakaro neleisk savo rankoms ilsėtis, nes niekada nežinai, ar šis ar anas darbas pasiseks, o gal abu bus sėkmingi“ (Mokytojo 11,4-6).

Gilija Žukauskienė, *LEBBS misionierė* ▲

Palinkėjimai „Tiesos Draugui“

„Tiesos Draugui“ linkėčiau neapleisti bent jau tų antrųjų – elektroninio pašto formato – tradicijų. Pastebėjau, jog kai kurios bendruomenės tingi arba nesirūpina parašyti apie savo gyvenimą. Pirmiausia tai pasakytina apie Visaginą ir Mažeikius. Teko ten buvoti, kalbėtis su žmonėmis ir netgi pamokslauti, todėl tikrai žinau, jog gyvenimas tose bendruomenėse vyksta, yra visokių maldos prašymų ir padėkų. Juk mes galime jais dalintis! Todėl maštydamas apie TD ateitį, laikraštelyje norėčiau matyti daugiau medžiagos maldos, palaikymo poreikių skyrelyje ne tik iš Vilniaus ir Kauno, bet ir visų kitų Sąjungos bažnyčių. Taip pat tikiuosi, kad tęsime mūsų supažindinimą su Europos baptistais, galbūt papildydami vienu kitu trumpu pamokslu ar pamąstymu iš europietiškos baptistų kraitelės. Dar viena sveikintina idėja – brolio Alberto Latužio pasakojimai, kaip baptistai gyveno iki Sąjūdžio, tarpukario laikotarpiu, kai buvo įkurta Sąjunga.

Taip pat norėtusi atgaivinti ir laikraštinių pavidalą. Reikėtų surasti pigesnį variantą, tačiau suprantama, kad brangstant darbai ir medžiagų kaštams, to gali ir nepavykti pasiekti. Būtų puiku, jei laikraštėlis išeitų bent kartą per metus.

Palinkėjimai LEBBS

2005 metai, manyčiau, buvo įvairiausių sukrėtimų ir sumaišties metai. Nepavyko surengti „Kelio“ stovyklos. Tačiau darytina išvada, kad augome ryžtu palaikyti vienybę. Pavyko surengti konferenciją Vilniuje. Tikėkime, jog kitais metais įvyks rinkiminė LEBBS konferencija. Lyderiai keičiasi – tai natūralus procesas. Vienas pavyzdys: Lietuvos nacionalinėje krepšinio rinktinėje, atrodytų „nepakeičiamas“ žvaigždes Sabonį, Marčiulionį, Karnišovą, Kurtinaitį ir kitus sėkmingai pakeitė nauji veidai, gana svarių žaidimų pagrindžiamieji brangūs kiekvienam lietuviui (-ei) siekius išlošti kontinento ir olimpinių žaidynių medalius. Taip ir Dievas surinks į „savo komandą“ geriausius ir sieks šlovinti savo vardą per baptistų sąjungą, kaip ir per kitus krikščionis Lietuvoje.

Džiugu, kad nors grėšė pavojai, mūsų santykiai su broliais vokiečiais bei švedais išliko, o su pastaraisiais kai kurios bendruomenės užmezgė dar glaudesnius kontaktus. Linkiu Sąjungai išlaikyti tai, kas didelėmis pastangomis pasiekta, bei siekti naujų ryšių. Linkiu kiekvienam tikinčiajam melstis už mūsų negausias, tačiau Dievui brangias bendruomenes, už aiškų ir nekompromisišką jų liudijimą šių dienų sekuliarėjančiame pasaulyje.

Arnoldas Matijošius, *Vilnius* ▲

NEBIM puslapis

NEBIM 2005-aisiais

Žvelgdami į jau beveik praėjusius metus, džiaugiamės daugeliu Viešpaties dovanų. NEBIM – mūsų Sąjungos Neakivaizdinė Biblijos Mokykla – taip pat nori Jam dėkoti už daug gerų dalykų, kurie tapo įmanomi per NEBIM ir jo draugus. Žemiau – žvilgsnis į svarbiausius NEBIM įvykius:

Vasario 25-26 d., Klaipėdos baptistų bažnyčia:

paskaitos apie šiuolaikinius atsinaujinimo judėjimus ir ekumenizmą. Lektorius - Keithas Jonesas, Tarptautinės baptistų teologinės seminarijos Prahėje rektorius. Paskaitos rėmėsi prielaida, jog ekumenizmas prasmingas tik tuomet, kai jis susietas su tikėjimo bendruomenės liudijimu apie Jėzaus viešpatystės Gerąją Naujieną. Bažnyčios atsinaujinimas yra kaip tik tokio liudijimo vaisius. Žvelgiant iš tokios perspektyvos, ekumeniniai susitikimai, kuriuose aptariami įvairūs teologiniai klausimai, atspindi tik siaurą ekumenizmo aspektą. Lektoriaus teigimu, ekumenijoje, be ordodoksijos, tiek pat svarbūs ir „ortopraksija“ (teisinga praktika), „ortoheksija“ (teisingi santykiai) bei „ortopyros“ („teisinga (Šventosios Dvasios) ugnis“). Galėjome pažvelgti į mūsų santykius su kitomis denominacijomis bei aptarti kai kuriuos vaisingus bei problemiškus bendradarbiavimo su jomis rezultatus.

Gegužės 13-15 d., Klaipėdos baptistų bažnyčia: Krikščionybė ir pasaulio religijos. Šio seminaro paskaitas skaitė Lina Andronovienė, NEBIM'o direktorė. Kalbėjome apie neišvengiamą bet kokios pasaulėžiūros religingumą bei apie būtinybę atidžiai pažvelgti į ją formuojančius įsitikinimus (t.y., esminius mūsų elgesio motyvus) bei jų sudedamąsias dalis. Apžvelgėme įvairias religijas – šalia tradicinių, tokių kaip islamas ar budizmas, nagrinėjome sekuliarizmą, egzistencializmą ir Naująjį Amžių.

Rugpjūčio 5-6 d., Vilniaus Naujojo Testamento baptistų bažnyčia: Baptistų identitetas; „Tamsiosios pusės teologija.“ Lektorius – dr. Nigelas Wrightas, Sperdženo kolegijos Londone rektorius. Šį kartą palietėme dvi temas: baptistų identiteto klausimą bei tamsybės jėgų teologiją ir kiek dėmesio turėtume (arba kaip tik neturėtume) joms skirti.

Spalio 14-15 d., Klaipėdos baptistų bažnyčia. Susirinkome pažvelgti į šlovinimą—jo viziją ir praktiką. Šalia dėmesio teologijai, kuri egzistuoja (net jei ir nepastebėta ar neigiamą!) mūsų šlovinimo praktikose, kalbos taisyklingumo bei turtingumo, pamaldų elementų klausimams, taip pat dirbome grupėse ties skirtingais šlovinimo aspektais: muzika, kūrybinis biblinių tekstų perteikimas, giesmių žodžiais bei poezija, pamaldų dinamika. Visos grupės darbavosi ties tais pačiais penkiais Biblijos skaitiniais, skirtais vienam iš spalio

mėnesio sekmadienių. Sunku aprašyti džiaugsmą, apėmusį, kai viskas ėmė pintis į vieną įvairiaspalvį minčių, maldų, naujų pagal tekstus sukurtų giesmių bei eilėraščių audinį... Gera pradžia; tikėkimės, su tęsiniu.

Be Diplomo programos seminarų bei sesijų, NEBIM surengė dar du įvykius. Tad **lapkričio 19 d. Kauno evangelikų krikščionių baptistų bažnyčioje** turėjome konsultaciją, skirtą bažnyčių kasininkams, buhalteriams, tarybų pir-

Paskutinis šių metų NEBIM seminaras Vilniuje

mininkams – tiems, kas mūsų bendruomenėse pluša užtikrindami jų ūkinę-finansinę veiklą ir kuriems aktualūs bažnyčių administravimo bei teisiniai klausimai. Tokių susirinko gana gausus būrys ir, sprendžiant iš atsiliepimų, sugebėjo nemažai nuveikti aiškindamiesi įstatymines bazes, dokumentacijos bei mokesčių klausimų painingą.

O gruodžio 16-17 dienomis Vilniaus Naujojo Testamento baptistų bažnyčioje NEBIM

pakvietė susirinkti tuos, kurie jau išitraukę, arba norėtų išitraukti, į diakonijos bei socialinį darbą. Mūsų kvietinė lektorė buvo Noomi Tönnäng iš East Aid (Švedija). Visų pirma klausėme, ar diakonija – tiek bažnyčioje, tiek už jos ribų – yra vertinga pati savaime, o ne kaip evangelizacijos priemonė. Daug laiko praleidome mąstydami ne tiek apie diakonišką veiklą, bet apie pirminę tokios veiklos sąlygą – lektorės žodžiais tariant, „diakonišką laikyseną“ – t.y., bendruomenės švelnumą ir jautrumą socialiniams klausimams, iš kurių tuomet gali išplaukti ir tam tikros praktinės, mūsų kontekste įmanomos bei tinkamos iniciatyvos.

Maldos reikmės:

- Už Diplomo programos studentus, kovojančius su laiko stygiumi bei kitomis mokslus apsunkinančiomis kliūtėmis. Už jų triušą ateinančiais metais – kad seminarai, praktika, namų darbai pagelbėtų jų tarnystėje ir būtų palaikoma visai jų bendruomenei;
- Už atvirų seminarų dalyvius. Kai kurie jų su mumis būna nuolat; esame dėkingi už jų domesį bei paramą.
- Už „išvažiuojamąsias sesijas“, kurių metu NEBIM'as atvažiuoja į pačias bendruomenes, kad galėtų pasitarnauti tiems, kam aplinkybės neleidžia dalyvauti seminaruose.
- Už dėstytojus, rėmėjus bei kitus pagalbininkus – kad jų indėlis veiksmingai pagelbėtų mūsų bendruomenėms glaudžiai ir ištikimai darbuotis ir, sesijų metu akimirksniu sustojus, apmąstyti bei įvertinti mūsų tarnystes Lietuvos kontekste.

- NEBIM komanda ▲

teologija kasdienybei

Kai seserų daugiau nei brolių

Seserų mūsų gerokai daugiau. Tuo nesiskiriame nuo daugumos kitų bažnyčių: praktiškai visose skaičiumi dominuoja moterys. Situacija išlieka tokia pat skirtinguose istoriniuose, socialiniuose, kultūriniuose kontekstuose. Įdomu tai, jog iki šiol palyginti mažai domėtasi didesnio moterų religingumo priežastimis. Šiame straipsnyje neturėsiu laiko šio klausimo panagrinti plačiau, nors vertėtų pamąstyti, ar mūsų evangelizacijos metodai, vadinamojo šlovinimo stilius, dvasingumo samprata ir panašūs dalykai nėra labiau pritaikyti moterų, ne vyrų, (emocinėms) reikmėms.

Tam tikri apmąstyti pokyčiai galėtų pagerinti brolių ir seserų proporciją mūsų bendruomenėse. Tačiau platesnė statistika rodo, jog moterų vis tiek paprastai bus daugiau. Tad atrodo, jog čia susiduriame su reiškiniu, kurio lengvai nepažeisime, nors tai ir neatleidžia mūsų nuo atsakomybės patyrinėti savo evangelizacijos metodus ir pan. Vyrų ir moterų disproporcija tikinčiųjų bendruomenėse susijusi su skaudžiu, vieniems tiesiogiai, kitiems – netiesiogiai pažįstamu patyrimu: gyvenimo draugo laukimo (arba ieškojimo).

Vienišumas ir Dievo planai

Kaip mes, bendruomenės, reaguojame į mūsų vienišoms seserims, o kartais ir broliams, išskylančią problemą? Deja, dažnai visai nereaguojame. Apie tai dažniausiai nekalbame (nepatogu? nedvasiška? ne taip svarbu?). Jeigu vis dėlto kokias nors nekantri ar nusivylusi sesuo apie tai prabyla, sutramdome primindami jai apie Dievo planą jos gyvenimui. Dievas juk žino, ko mums reikia geriausia. Tikrai žino; tačiau ką iš tiesų turime omenyje, tardami šiuos žodžius?

Kartais net nepastebime, kaip lengvai Dievo plano mūsų gyvenimui idėją automatiškai susiejame su mus supančios kultūros supratimu, ką reiškia laimingas gyvenimas. Net jeigu bažnyčios ir mėgina kovoti su vartotojiškos kultūros ir terapinės krikščionybės požiūriu, kas yra tas

„geriausia“ Dievo Karalystės „geriausio“ viziją išlaikyti nelengva. Ir išeina, kad į Dievo planą mūsų gyvenimui automatiškai *privalo* įeiti santuoka, bent jau daugumai iš mūsų, tu, kurie nesijaučiame esą pašaukti likti nesituokę.¹ Kitaip juk nebūsim laimingi... Bent jau tiek laimingi, kiek būtume santuokoje. Tad vienišos seserys prieina logiškos išvados: Die-

vas kažkodėl jas myli mažiau nei kitus, nes „pasmerkė“ jas vienišam gyvenimui.

Bijau, kad jos teisios, šios mūsų seserys. Ne dėl to, kad Dievas jas mažiau mylėtų, bet dėl to, kad būdamos netekėjusios jos bus mažiau laimingos nei turėdamos šeimą. Mat mes pasistengėme, kad mūsų vienišoms seserims būtų sunku būti vienišoms ir laimingoms. Čia turiu omenyje mūsų nuolatinių susirūpinimą šeimoms klausimais. Jis iš dalies paaiškintinas mūsų nerimu dėl irstančių vadinamųjų šeimoms „vertybių“, ir mums, žinoma, norėtusi, kad Kristaus mokiniai ir mokinės galėtų pasauliui palikti tinkamą liudijimą. Tačiau gindami šeimoms vertybes kiek persistengėme. Šeimoms svarba ima figūruoti visur: pamokslų iliustracijose; mūsų pamėgtose temose; žinoma, vestuvių, vaikų laiminimo, santuokos metinių ceremonijose (vieniši juk neturi tokių ceremonijų, nė jų ekvivalentų); porų polinkyje daugiausia bendrauti su kitomis poromis; pageidavimu, jog pastoriai turėtų šeimą (daugiau patyrę? išvengsime „neteisingo“ susidomėjimo vienišu pastoriumi?). Kai kuriose bendruomenėse net Viešpa-

ties Vakariene kviečiama priimti šeimomis (kad taip būtų Lietuvoje, dar neteko girdėti).

Tad gal neperdeda tie, kurie tvirtina, jog bažnyčia ėmė garbinti šeimą.² Kalbama apie biblinį šeimos modelį? Tačiau dabartinį, Rodney Clappo žodžiais tariant, „sentimentalų“ šeimos modelį nelengva susieti su Biblija. Dabartinės šeimos, susidedančios iš tėvo, mamos, ir kelių vaikų, modelio šaknys glūdi XIX amžiaus industrializuotoje Europoje bei Šiaurės Amerikoje – iki tol šeima atrodė ir gyveno gerokai kitaip.³ Šalia kitų skirtumų, ji buvo daug didesnė, su visai kitokiomis ribomis tarp to, kas privatu ir kas vieša.

Kaip bendruomenėje, kurioje nuolat pabrėžiama šeimos svarba ir labai retai cituojamas Jėzaus ir apaštalo Pauliaus pagyrimas pasiryžusiems nesituokti, gyventi tiems, kurie labai norėtų šeimą turėti, bet – deja – neturi? Tai gali iš pusiausvyros išvesti net ir visai patenkintą savo padėtimi vienišą seserį, jau nekalbant apie tas, kurioms sunku įsivaizduoti gyvenimą be savo šeimos.

Dievo vaikų šeima: tikinti ir mylinti bendruomenė

Atėjo Jėzaus motina ir broliai ir, lauke sustoję, per kitus prašė jį iškvieisti. Aplink jį sėdėjo minia, kai jam buvo pranešta: „Štai tavo motina ir broliai bei seserys lauke stovi ir ieško tavęs.“ O jis atsakė: „Kas yra mano motina ir broliai?“ Ir, apžvelgęs aplink sėdinčius, pasakė: „Štai mano motina ir broliai! Kas tik vykdo Dievo valią, tas man ir brolis, ir sesuo, ir motina.“⁴

Jeigu rimtai priimame šiuos Jėzaus žodžius, tuomet mūsų iprastas kreipinys: „broli“, „sesė“, turėtų reikšti daugiau nei vien pakaitalą žodžiams „pone“ ar „ponia“. Ką reiškia priklausyti brolių ir seserų šeimai? Tikrai daugiau, nei pasisveikinti sek-

madieniais. Gyventi kaip šeimai, šalia kitų dalykų, reiškia natūraliai palengvinti vienišų seserų našta išpildant dalį jų emocinių bei fizinių reikmių – būti išklaustytiems, būti įtrauktiems į kitų gyvenimo ritmą, būti apkabintiems, etc.⁵

Tačiau tam tikrų poreikių, žinoma, išpildyti negalėsime. Reikės ir vėl iš naujo prisiminti, jog sekimas Kristumi turi kainą. Vienišiams tai gali būti skausmas dėl neišlietos fizinės energijos, niekada negimusio sūnaus ar dukters, begarsių namų skausmas. Susituokusiems tas skausmas bus kitoks – svajonių, kurių teks atsisakyti, nes jos kirsis su šeimos gyvenimu; (kai kam ypač svarbaus) laisvės praradimo; idiliškos šeimos vizijos žlugimo prasidėjus tikram šeimyniškam gyvenimui; sunkaus, ilgo, kankinančio tarpusavio santykių klostymosi (kai pabėgti tai nėra kur...). Ir vienišumas, ir santuoka neišvengiamai reiškia tam tikrų dalykų atsižadėjimą.

Gyvenimas Dievo karalystėje reiškia rūpinimąsi savo artimu, pamirštant savo reikmes kitų labui. Liūdna, jeigu vienišoms sesėms teks pačioms agresyviai (nors ir pagrįstai) reikalauti didesnio dėmesio ir pykti dėl bažnyčios abejingumo. Tačiau visai kitaip bus, jeigu išvydę vienišumo skausmą „šeimyniniai“ broliai ir seserys suvoks savo atsakomybę ir norės keistis. Tokiose tikinčiųjų bendruomenėse Dievo Dvasia gali gydyti ir liudyti kitokį – tikrai laimingą – gyvenimą. Tačiau tai turi būti bendruomenės, kurios iš tiesų yra bendruomenės, o ne paskirų tikinčiųjų sekmadieninis rinkinys; bendruomenės Kristaus sekėjų, kurie gyvena – kartu leidžia laiką, palaiko tamprų tarpusavio ryšį, o gal net apsigyvena vienuose dideliuose namuose.

Esame reikalingi vienas kitam. Ir susituokusiems, ir nesituokiantiems Kristaus mokiniams reikalinga bendruomenė, galinti liudyti, jog Viešpats iš tiesų visa daro nauja. Klausimas tik, ar būsime pakankamai išmintingi ir jautrūs, kad tiek santuoką, tiek vienišumą vertintume kaip brangiai kainuojančias dovanas?

*Šlovinkite VIEŠPATĮ! Šlovinkite,
VIEŠPATIES tarnai,
šlovinkite VIEŠPATIES vardą...
Nuo saulėtekio iki saulėlydžio
tebūna šlovinamas VIEŠPATIES vardas...*

*Jis pakelia silpną žmogų iš dulkių,
ištraukia elgetą iš šiukšlyno,
kad pasodintų su kilmingaisiais,
su savo tautos didžiūnais.
Jis suteikia namus bevaikai moteriai,
padaro ją laimingą vaikų motiną.
(Iš Ps 113)*

*Lina Andronovienė, NEBIM vadovė,
teologijos doktorantė*

IŠNAŠOS

¹ Jau pats žodis „vienišumas“ turi negatyvų atspalvį; tai irgi atspindi mūsų kultūros tradiciją, nors dabar ir kiek besikeičianti, požiūrį į tokią šeimyninę padėtį.

² Mary Jo Weaver. ‘Single Blessedness.’ *Commonweal*, October 29, 1979, 588-91.

³ Rodney Clapp. *Families at the Crossroads: Beyond Tradition and Modern Options*. Downers Grove, InterVarsity Press, 1993, 13.

⁴ Mk 3,31-35

⁵ Čia reikėtų pridėti, kad tai reikalinga toli gražu ne tik vienišiams. Tokių reikmių turime visi, bet dažniausiai jas išpildyti reikalaujama iš sutuoktinių. Tiesiog stebėtina, kokią našta užsikrauna jaunavedžiai pažadėdami vienas kitam būti viskuo: mylimuoju, draugu, patarėju, rėmėju, guodėju, išklausytoju... Nenuostabu, jog po tokia našta ne visi išsilaiko. Krikščioniškai šeimai reikalingi broliai ir seserys. Krikščioniškai šeimai ir vienišiams tikintiesiems reikalingi *draugai* („*jus aš draugais vadinu...*“). ▲

PALINKĖJIMAS

Neieškokite meilės toli,
Ir nekurkit paveikslo netikro –
Aukso rūbais nevilkit stabų,
Ir vaizduotės miglų jiems
nesmilkysit.

Neieškokite meilės svetur,
Bet nešiokite ją su savim,
Neprašykite išmaldos jums,
Ir priekaištų buteliu nesisvaigin-
kit.

Nepriimkit blizgučių pigių –
Savo jausmus išmėginkit:
Ar nuoskaudą galit atleisti,
Ar kantrybės ženklai nevilty
subrandinti.

Kaip pažinsite meilę savy,
Jei spjūvio į veidą neteks
jums patirti,
Jei nereiks atsisakyt
Savo teisumo, ir kitą išgirsti?

Nestatykit svajonių pilių,
Bet savo namus sutvarkykit,
Nedalinkite žvilgsnių kilnių,
Bet tą, kur šalia, pamatykit.

00.06.14

Rūta Belytė, Vilnius

apie įvykius trumpai

Ylakių evangelikų baptistų bendruomenei -100 metų

Latvijos baptistų bendruomenių įsikūrimas ir vystymasis Lietuvoje susijęs su persekiojimais, kuriuos išganymą patyrusieji latviai kentė savo tėvynėje.

Pirmosios Latvijos baptistų bendruomenės Lietuvoje pradėjo burtis nuo 1865 m. Mažeikių, Židikų, Telšių, Skuodo, Ylakių ir Jutkaičių apylinkėse.

Po Antrojo pasaulinio karo latvių baptistų centru Lietuvoje tapo Ylakių bendruomenė.

Ylakių baptistų bendruomenės pradžia siekia 1905 metus, kai, tyrinėdami Šventąjį Raštą, keletas brolių suvokė sąmoningo suaugusiųjų krikšto būtinybę. Nuo jų ir prasidėjo baptistų bendruomenės Ylakiuose kūrimasis. Pamažu prie jų prisijungė daugiau įtikėjusiųjų. Pirmaisiais gyvavimo metais bendruomenė kaip stotis priklausė Vainodės baptistų bažnyčiai, o 1907 m. tapo savarankiška bendruomene. Mūsų Viešpaties globojama, bendruomenė gyvavo ir karo, ir pokario, ir sunkiaisiais sovietmečio laikais. Pradžioje tikintieji savo maldos namuose bei Brolių bendruomenės patalpose. Tik 1931 metais buvo pastatyti dabartiniai Ylakių evangelikų baptistų maldos namai.

Ankstyvaisiais metais Ylakiuose Gerąją Naujieną skelbė daug brolių – pamokslininkų iš Latvijos: Grigis Inkis, J. Jankovskis, F.Fricis Ulberts, Eduards Strēlis, Janis Kurcitis. Gerai mokėdami latvių kalbą, čia dažnai pasitarnaudavo ir pamokslininkai iš Lietuvos: Jonas Inkenas, Teodoras Gerikas ir J.Valis.

Po Antrojo pasaulinio karo Dievo Žodžiu tarnavo pamokslininkai: Janis Kurcitis, Pauls Zilberts (jis buvo Lietuvos baptistų bendruomenių presbiteris, tarnavo ir Skuodo bei Mažeikių bendruomenėse), Vilhelms Simanis, Teovils Jansons, Herberts Ašmis. Nuo 1985 m. iki dabar du kartus per mėnesį Ylakių baptistų bendruomenėje pamokslauja Porfirijus Šeršniovs iš Liepojos. Nuo 1970-ųjų reguliariai (kartą per mėnesį) pamaldos vyksta lietuvių kalba.

Ylakių bendruomenės darbo branduolys buvo choras, įkurtas 1922 metais ir muzikos būrelis. Chorui vadovavo: Ermsons, Vilis Sikсна, Žanis Sikсна, Dzintra Šukienė. Šiuo metu su choru dirba Sanita Sikсна ir Solvita Šikšnė.

1951 m. Žaniui Siksnai susituokus su Helena Fedorova, bendruomenę ir chorą papildė talentinga tarnautoja Helena. 34 metus Helena Sikсна darbavosi Ylakių bendruomenėje. Tai buvo „aukso amžius“ tiek chorui, tiek ir visai bendruomenei, nes Dievas seseriai Helenai buvo patikėjęs daug talentų: ji buvo pianistė, solistė, kompozitorė ir poetė; daugelis jos sukurtų giesmių (apie 80) yra su jos pačios tekstais. Ji taip pat įkūrė muzikos būrelį bei darbavosi su bendruomenės vaikais.

Šiuo metu pamaldos vyksta tris kartus per mėnesį (11.00 val.), latvių ir lietuvių kalbomis, paskutinįjį mėnesio sekmadienį – tik lietuvių kalba (13.00 val.). Pamaldose gieda choras, jaunimo ansamblis, trio tiek latvių, tiek lietuvių kalbomis. 2000 m. Ylakių ev. baptistų bendruomenėje atsinaujino sekmadieninės mokyklėlės darbas. Sekmadienio rytais Solvita ir Laima veda Biblijos pamokėles vaikams, o tiems, kurie jau užaugę, – jaunimo vakarus. Pamažu kuriamas vaikų ir jaunimo ansamblis. Jaunimo susitikimai vyksta ir M. Rūšupiuose bei Skuode. Šis jaunimas retkarčiais atvažiuoja į pamaldas, jaunimo susitikimus, giesmių šventes Ylakių baptistų bažnyčioje. Nuo 2000 metų rengiamos vasaros stovyklos „Šaltinis“ sekmadieninės mokyklos vaikams ir paaugliams.

2005 m. liepos 24 d. – tai dar viena reikšminga data, pateksianti į Ylakių ev. baptistų bendruomenės istorijos puslapius, nes tą dieną bendruomenė šventė savo 100-ąjį jubiliejų. Šimtas metų – tik akimirksnis Dievo akyse, bet mums, žmonėms, tai ne-

mažas laiko tarpas. Pirmieji Dievo žodžio skelbėjai ir bendruomenės kūrėjai nebesulaukė šio reikšmingo jubiliejaus, tačiau jų darbo rezultatai šiandien kalba už juos. Šios gražios sukakties proga mus aplankė broliai ir seserys iš: Mažeikių, Kretingos, Klaipėdos, Skuodo, Vainodės, Priekulės, Mersrago, Liepojos, Rygos, Aizputės bendruomenių.

Daugelio jų gyvenimas trumpiau ar ilgiau buvo susietas su Ylakių bendruomene. Taigi, tą dieną susitikome buvusieji ir esantieji ylakiečiai, jų draugai, pažįstami, ir visi kartu džiaugėmės Viešpaties suteiktomis palaimomis.

Padėkos pamaldas vedė dabartinis bendruomenės pastorius Porfirijus Šeršniovas, pamokslą sakė buvęs bendruomenės pastorius Herberts Ašmis.

Giedojo ir muzikavo Cianas baptistų bendruomenės vyrų choro grupė bei Crescendo kvartetas iš Liepojos. Ylakių bendruomenės choras taip pat pagiedojo dvi giesmes: H.Sikсна „Giesmė apie Jėzų“ ir A.S.Sullivan „Tik pirmyn, krikščionys“.

Džiaugėmės savo šventėje girdėdami uždegantį ir padrašinantį pastoriaus-evangelisto Paulo Zilberto iš Mersrago (Latvija) žodį. Jis Ylakiuose Dievo Žodžiu tarnavo prieš 50 metų; jo žmona Zelma Zilberta pasidalino poezijos eilėmis.

Mus sveikino ir kaimyninė Mažeikių ev. baptistų, taip pat Klaipėdos ev. baptistų bei Vilniaus Naujojo Testamento baptistų bendruomenės, Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga ir buvęs ilgametis LEBBS pirmininkas Albertas Latužis su žmona Nijole.

Po oficialiosios pamaldų dalies atėjo laikas laisvam bendravimui prie arbatos bei vaišių: kiekvienas galėjo pasidalinti tuo, kas buvo širdyje: giesme, žodžiu, palinkėjimu ir pan. EBEN-EZER – ‘iki šiol Viešpats mums padėjo’ (1 Sam 7,12). Džiaugiamės Viešpatyje, galėdami liudyti pasauliui Jo karalystę žengiant per šimtmečio slenkstį. Garbė mūsų Dievui!

Solvita Šikšnė, Ylakių EBB ▲

apie įvykius trumpai

Jono Inkeno 100-ųjų gimimo metinių paminėjimas

Šiais metais rugsėjo 5 d. Jonui Inkeniui – Lietuvos ir Latvijos baptistų bendruomenių darbuotojui, pastoriumi, teologinių kursų dėstytojui, knygų vertėjui, – būtų sukakę 100 metų. Viešpats pašaukė jį pas save daug anksčiau, prieš 22 metus, 1983 m. spalio 10 d.

Paminėjome šią 100 metų sukaktį Klaipėdos bendruomenėje pirmąjį rugsėjo sekmadienį, giedodami pamaldose Jono Inkeno verstas giesmes, prisimindami jo gyvenimo svarbiausias datas, kurias noriu čia trumpai pateikti: Gimęs 1905 m. rugsėjo 5 d. 1920 m. pakrikštytas Lielzalvės baptistų bendruomenėje, Latvijoje.

1925 – 1929 m. mokėsi Latvijos baptistų seminarijoje Rygoje, 1929 – 1932

m. Niutono Teologijos institute JAV. Grįžęs iš JAV gyveno Šiauliuose. Darbavosi Šiaurės Lietuvos baptistų bendruomenėse (Joniškyje, Mažeikiuose, Skuode, Ylakiuose, Telšiuose).

1936 m. birželio 24 d. susituokė su Marija Variakojyte.

1940 m. pavasarį, mirus tėvui, persikėlė su šeima gyventi į Biržų apskrities Dreiviškių kaimą.

1951 m. spalio 2 d. su žmona ir trimis dukromis ištremtas į Sibirą, Tomsko sritį.

1958 m. rugpjūtį grįžo iš tremties be teisės gyventi Lietuvoje.

1959 – 1978 m. gyveno Latvijoje.

Klaipėdos bendruomenėje suskaičiavau 27 žmones, kurie dar prisimena penkeris kartu praleistus metus, kai Jonas Inkenas su žmona Marija ir dukra Rūta 1978 m. lapkričio mėn. sugrįžo iš Latvijos, iš Liepojos, kur baptistų Povilo bendruomenėje 12 metų tarnavo kaip pastorius.

Povilo bendruomenė Liepojoje nepamiršo savo ilgamečio pastoriaus ir pakvietė mus – jo šeimą – kartu su padėka Dievui prisiminti tuos tolimus metus. Rugsėjo 18-ąją mūsų Sąjungos misionierius Henrikas Žukauskas nuvežė mus – dukras Rūtą, Onutę ir Nijolę su vyru Albertu – į Liepoją, kur šeštą valandą vakare baptistų Povilo bažnyčioje susirinko nemažas būrys tų, kurie kadaise kartu darbavosi su savo

mylimu ir gerbiamu pastoriumi. Salėje buvo stendas su fotografijomis ir bažnyčios mėnesinis laikraštėlis su Jono Inkeno biografija tiems, kas jo nepažinojo.

Po bendruomenės pastoriaus žodžio, giesmių, bendros maldos ir Alberto Lutužio pamokslu Lidija Tervitė, jau taip pat iškeliavusio Latvijos baptistų vyskupo Janio Tervito žmona, trumpai papasakojo Jono Inkeno biografiją ir savo prisiminimus iš tų laikų, kai mūsų šeimos labai artimai bendravo. Lidija Tervitė prisiminė, kad daugelis buvo pastebėję, jog pastorius niekada nesiskųsdavo, kad jam sunku prižiūrėti savo sergančią žmoną. Kartą Janis Tervitas asmeniškame pokalbyje paprašė Jono Inkeno atvirai pasakyti, ar jam tikrai nesunku, ir gavo atvirą ir nuoširdų atsakymą: „Bet juk aš ją myliu!“

Tada prisiminimais dalijomės mes, dukros. Aš prisiminiau, kad tais laikais, kai buvo uždrausta mokyti vaikus bažnyčioje, kai buvo įvairių kitokių suvaržymų, ypač jaunimui, Povilo bendruomenėje buvo sekmadieninė mokykla vaikams, o per valstybines šventes – kovo 8-ąją ar gegužės 1-ąją – Povilo bažnyčioje vykdavo paauglių ir jaunimo susibūrimai iš daugelio Kurzemės – vakarinės Latvijos dalies – bendruomenių. Jų šūkis buvo „Jaunystė – Kristui!“ Tuose sambūriuose yra dalyvavę ir klaipėdiečiai. Aišku, tėvai labai norėjo, kad vaikai ir paaugliai būtų mokomi, tačiau visiškai tyliai to padaryti nepavykdavo, o atsakyti reikėjo pastoriumi, kurį ir iškviisdavo į tam tikrą įstaigą aiškintis. Kai kartą tėčiui buvo pasakyta, kad gali sulaukti blogų pasekmių, jis pasakė: „Na, blogiau negu Sibiras, gal nebus“. Ir tas darbas davė savo vaisių visur, kur tikintieji išdrįso labiau klausyti Dievo negu žmonių, nes daug to meto vaikų ir paauglių iš Povilo bendruomenės dabar dirba Dievo karalystės darbą labai atsakingose pareigose.

Nijolė perdavė susirinkusiems mūsų mamos sveikinimus. Visi džiaugėsi, kad mama, sulaukusi beveik 99 metų dar gerai viską prisimena ir gali bendrauti. Nijolė papasakojo, kad tėtis visada pasitikėjo, jog Dievas sutvarkys tai, ko mes, kad ir kaip norėtume, negalime padaryti,

ir padarys tai, kas mums geriausia, kai ateis laikas. Kai 1958 m. Nijolė Sibire baigė septynmetę, ji labai norėjo mokytis toliau, bet būtų reikėję važiuoti į rajono centrą už 150 km, o namie buvo serganti mama, Onutė buvo jau Lietuvoje, o aš dar mokiausi Tomske. Kai Nijolė ragino tėtį eiti prašytis pas komendantą, kad juos perkeltų gyventi į rajono centrą, tėtis pasakė, kad nereikia laužtis į uždarytas duris. Kai ateis laikas, Dievas atvers kelią. Dar tą pačią vasarą tremtiniai buvo paleisti ir galėjo važiuoti, kur nori, tik ne ten, iš kur buvo ištremti, bet mūsų šeima vis tiek grįžo į Vilnių, pas tėčio seserį, ir Nijolė metus mokėsi vidurinėje mokykloje Vilniuje, nors po to ir reikėjo išvykti į Latviją.

Onutė prisiminė, kad tėtis mokė dirbti taip, kad padarytum, kaip gali geriausiai, ir tavo darbo po to nereikėtų kitam taisyti ar daryti iš naujo. To principo ji laikėsi visose savo darbovietėse.

Po to buvo dar daug prisiminimų, labai nuoširdžių, ir nubraukiant ašarą, ir su humoru, ir netikėtų. Per tuos 12 metų Liepojoje pastorius Jonas Inkenas buvo paskatinęs keletą jaunų ir vyresnių bendruomenės narių mokyti ir pradėti Evangelijos skelbėjo darbą kitose aplinkinėse bendruomenėse. Ketvertas jų buvo atvykę į tą prisiminimų vakarą.

Aivaras Škiuburas, ilgametis Talsų baptistų bendruomenės pastorius, prisiminė savo sutuoktuvę, po kurių buvęs iškviestas į atitinkamą įstaigą ir paklaustas, ar tikrai tuokėsi bažnyčioje ir kiek sumokėjo pastoriumi. Tegalėjo atsakyti, kad tuokėsi tai tikrai, bet nieko nesumokėjo, tuo ir nuraminamas valdininkus. Po to pasisakė ir daugiau prisiminusių, kad juos tuokė Jonas Inkenas. Aivaras prisiminė, kaip bendruomenė išlydėjo jį su žmona dirbti į kitą Latvijos pakraštį nedidelio miestelio baptistų bendruomenėje ir kaip juos pradžiugino savo apsilankymu pastorius su dukra Rūta.

Artūras Škiuburas, pats vėliau buvęs Povilo bendruomenės pastorius, pasakojo, kaip su nepasitikėjimu laukė atvykstant nepažįstamo naujo pastoriaus, apie kurį žinojo tik tiek, kad šis dirbęs Rygoje Golgotos baptistų

apie įvykius trumpai

bažnyčios kiemsargiu. Tuo metu, prieš atvykstant į Liepoją, mes tikrai gyvenom pusę metų Rygoje ir ką tik išėjęs į pensiją mūsų tėtis Golgotos baptistų bažnyčioje valė pamaldų salę ir tualetus, šlavė gatvę prie bažnyčios, žiemą kasė sniegą ir kūreno krosnis per naktį prieš sekmadienio pamaldas, o kartais, reikalui esant, pavaduodavo pastorių E. Strėlį arba, kai būdavo svečių iš užsienio, vertė jų pamokslus iš anglų kalbos. Dirbti pastoriumi jam tada valdžia dar neleido, ir kai Povilo bendruomenė nusprendė jį pasikviesti, bendruomenei teko gana ilgai su malda ir pasninku laukti Dievo atsakymo į savo prašymą.

Dabar jau pensijoje esantis pastorius Herbertas Ašmis prisiminė, kaip mums atvykus pirmą kartą padėjo užnešti mūsų mamą invalido vežimėlyje į antrą aukštą, o nešti buvo labai nepatogu ir nešant mamai užgavo kojas. Jis buvo tekintojas ir sugalvojo, kaip padaryti vežimėliui specialias iš priekio uždedamas rankenas, kad būtų patogiau nešti. Tos rankenos tarnavo visą laiką ir čia, Klaipėdoje, kol tik mama dar galėjo važiuoti į bažnyčią. Pats Herbertas buvo ypač dėkingas už padaršinimą mokyti ir pradėti dirbti kaimyninėje kaimo bendruomenėje pamokslininku, nes nebuvo baigęs mokslų ir, kaip pats sakė, mokėjo dirbti tik su metalu. Jo žmonai teko išmokti groti fisharmonija, kad galėtų padėti vyrui jo darbe, o taip pat mokyti vaikus sekmadienio mokykloje. Jie abu daug ir vaisingai darbavosi net keliose bendruomenėse, tarp jų keletą metų ir Ylakių baptistų bendruomenėje.

Dar prieš mums atvykstant į Liepoją, tėvelio sesuo Dorotėja Inkenaitė buvo pakviesta mokyti visą būrį jaunimo (10 žmonių) anglų kalbos. Pamokos vykdavo Tervitų, su kuriais teta labai susidraugavo, namuose, o ją nuo to laiko Povilo bendruomenėje visi vadino „mokytoja“ (latviškai „skolotaja“), tai visiems tapo lyg tikruoju jos vardu. Teta Dorotėja mirė anksti, sulaukusi vos 67 metų, po sunkios ligos (atsisakė inkstai) pas mus Liepojoje. Ten ji ir palaidota Lyvų kapinėse šalia savo draugės ir sesers Kristuje Helmos Tervitės, o dabar ir šalia geriausio savo mokinio Janio Tervito (1936 – 2002). Nuo Dorotėjos Inke-

naitės mirties 1975 09 14 šįmet suėjo 30 metų. Ji dažnai atvažiuodavo iš Biržų, kur gyveno, į Liepoją aplankyti mūsų šeimos bei savo draugų ir daug padėjo Latvijos bendruomenėms versdama giesmes iš anglų, rusų ar vokiečių kalbų, o ir vertėjaudama iš užsienio atvykusiems svečiams, kuriuos tada įleisdavo tik į Rygą. Tačiau daugiausia jos verstų giesmių ir eilėraščių turime lietuviškai. Ji ir pati rašė eiles, yra išvertusi ir keletą knygų, daugiausia dvasinio turinio, iš kurių žymiausia Johno Bunyano „Piligrimo kelionė“.

Anglų kalbos kursas lankė ir vėliau tapęs pastoriumi Gunaras Lemaikis, kuriam turbūt dažniausiai tekdavo padėti nunešti ir užnešti mūsų mamą į antrą aukštą bažnyčios priestate, kur tada buvo įrengtas butas pastoriumi. Jis dirbo autobuso vairuotoju, o dispečerinė buvo visai šalia bažnyčios, tai tėtis vasaros šio kiadieniais, kai norėdavo nuvežti mamą į pajūrį, nueidavo ir pasikviėdavo Gunarą į pagalbą.

Jis taip pat su dėkingumu prisiminė paraginimą ir padaršinimą pradėti mokyti „Lekcijų kursuose“, kaip buvo pavadinti pirmieji (nelegalūs) kursai jauniems bendruomenių nariams, norintiems lavintis Dievo darbe. Tie kursai vyko vieną žiemą mūsų bute Liepojoje, o dėstytojai buvo vyresnio amžiaus pastoriai, dar tarpukaryje baigę Baptistų teologijos seminariją Rygoje. Jonas Inkenas dėstė teologiją. Lidija Tervitė prisiminė, kad kursų studentai, leisdavę sau geranoriškai pajuokauti iš kai kurių dėstytojų ar patriukšmauti per užsiėmimus, niekada to nedarė per savo pastoriaus paskaitas. Vėliau, kai Rygoje buvo suorganizuoti platesnio masto kursai, pavadinti „Pamokslavimo paskaitomis“, Jonas Inkenas juose dėstė Jono evangelijos egzegezę, bet tai buvo jau grįžus gyventi į Klaipėdą.

Buvo dar vienas netikėtas prisiminimas, apie tai, ko ir mes šeimoje neži-

nojome. Tą vakarą buvo pakviestas vienas Liepojos ligoninės gydytojas, ne bendruomenės narys, kuris papasakojo apie laikotarpį, kai mūsų tėtis dirbo Rygoje, Juglos lėntpjūvėje (1959-65m.). Darbas buvo nelengvas, nelabai gerai apmokamas, todėl darbininkų trūko, ir ten ateidavo uždarbauti studentai, tarp jų ir iš medicinos instituto. Darbininkų buvo visokių: grįžusių iš kalėjimo, išvytų iš kitur už gėrimą, grubių, netašytų, nelabai mokančių dirbti, bet gerai mokančių keiktis. Tėtis buvo bri-

gadininkas, ir studentai greit pastebėjo, kad jam pasirodžius keiksmas ir bjaurios kalbos kažkaip pritildavo – panašu, kad brigadininką gerbė. Studentai sužinojo, kad jis esąs kažkoks kunigas, lietuvis. Baigęs institutą, tas medicinos studentas buvo paskirtas dirbti į Liepoją ir vieną kartą gatvėje sutiko savo buvusį brigadininką. Tada sužinojo, kas jis toks, o savo išpūdžių iš darbo su juo lėntpjūvėje, nepamiršo iki šiol.

Jonas Inkenas mokė pavyzdžiu. Buvo prisiminta, kad jis nebuvo oratorius, o jo pamokslų reikėjo klausytis atidžiai, nes

mintis būdavo gili, nors išsakyta ir paprastais žodžiais. Buvo kalbama, kad jis gyvena taip, kaip tiki. Pasakojo, kad bendruomenės tarybos posėdžiuose jis paprastai mažai kalbėdavo. Jei viskas vykdavo sklandžiai, pastorius tik pasimelsdavo. Tačiau jei nesisekdavo pasiekti sutarimo, visi atsigrėždavo į pastorių – ką jis pasakys. O jis mokėjo nuraminti įsikarščiačius ir padėti surasti išeitį.

Po pamaldų dar atsigėrėme arbatos jaukioje kavinukėje bažnyčios pusrūsyje, kur toliau dalijomės prisiminimais. O namo grįžome su didžiule puokšte nuostabių kardelių mūsų mamai ir su geriausiais sveikinimais bei linkėjimais mūsų bendruomenei Klaipėdoje.

Apie prisiminimų vakarą savo išpūdžiais dalijosi Rūta Inkenaitė, Klaipėdos EBB ▲

Jono Inkeno našlė, močiutė Marija

apie įvykius trumpai

Tiesos Draugas Ekstra

Mieli Tiesos Draugo skaitytojai, tuos iš jūsų, kurie turite elektroninio pašto dėžutes, jau kurį laiką lanko *Tiesos Draugo Ekstra* naujienos. Jau senokai kirbėjo mintis, kaip naujienos galėtų greičiau pasiekti bendruomenės ir būti aktualesnės. Taip „gimė“ *TD Ekstra*.

Kviečiame dalintis informacija bei naujienomis. Jas siųskite adresu: office@baptist.lt. Jei naujienos skubios, atsiųskite jas iki kiekvienos savaitės antradienio.

Savo popierinio „veido“ Tiesos Draugas nepraras. Jį šiek tiek pasikeitusį matysime rečiau, tačiau išsamesnį ir storesnį.

TD Ekstra tikisi pasiekti daugiau skaitytojų bendruomenėse. Todėl tie, kas gausite šias naujienas, pasiteiraukite, gal būtų daugiau norinčių jas gauti. Nedvejokite ir persiųskite *TD Ekstra* tiems, kuriuos domina mūsų gyvenimo įvairenybės. Taip pat suprantame, kad ne visi turi galimybę naudotis internetu, gal vienas iš būdų – pakabinti naujienas bažnyčių skelbimų lentose?

Tai tik pirmieji šio leidinio žingsniai, todėl mielai lauksime skaitytojų atsiliepimų ir pasiūlymų dėl jo turinio ar formos. Galbūt kam kils ir geresnio pavadinimo idėja? Visiems skaitytojams linkime įkvėpimo bei gero skaitymo.

Tiesos Draugo komanda ▲

Įspūdžiai iš NEBIM

2005 rugpjūčio 5-6 d. LEBBS Biblijos mokykla vėl sukvietė studentus ir visus norinčius iš įvairių Lietuvos miestų ir miestelių į seminarą, kuris vyko Vilniaus Naujojo Testamento baptistų bažnyčioje. Gvildenome dvi temas: apie baptistų identitetą ir apie tai, kiek dėmesio turėtume (ar neturėtume) skirti piktosioms jėgoms. Šias temas pristatė ir nuosirdžiai į iškylančius klausimus atsakinėjo pagrindinis seminaro kalbėtojas Nigelas Wrightas, Sperdženo kolegijos Londone rektorius. Visi dalyvavusieji išsivežėme savaitgalio, praleisto Vilniuje, įspūdžių, atsakytų arba naujai iškilusių klausimų, pamąstymų. Grįžus atgal ir prisiminus, štai keletas iš jų:

2005-ųjų rugpjūčio 5-oji, penktadienis. Keliamės anksti, kad dešimtą

valandą jau būtume Vilniuje. Dar viena NEBIM'o sesija-seminaras šikart vyks ten. Jei nesate nuolatinis jų dalyvis, ar bent kartą tokiame seminare pabuvojęs, gal ir nesuprasite, kiek daug džiaugsmo ir teigiamų lūkesčių talpina kiek anksčiau pavartoti žodžiai „dar viena“. Jie reiškia, kad mūsų mokykla dar gyvuoja, kad Dievas laimina ir toliau suteikia galimybę rinktis kartu, dar kartą išvysti tiek naujus, tiek per gerus porą metų jau brangiais tapusius veidus, drauge ieškoti ir atrasti, pažinti ir suprasti. Sunku nedėkoti Dievui už tokią malonę!

Šikart svečiuose Sperdženo kolegijos rektorius Nigelas Wrightas, padėsiantis mums pažvelgti į mūsų baptistų, tapatybę bei paklausti savęs, kiek dėmesio skiriame tamsiosioms jėgoms. Pirmoji tema daugelio mūsų jau aptarta kiek anksčiau, tad visai pravartu pasikartoti. O be to, ir dėstytojas pažvelgė į ją kiek kitokiu kampu, akcentavo kitas detales, tad medžiagos apmąstymams ir diskusijoms netrūko. Nemažiau atsako sulaukė ir antroji tema: „Tamsiosios pusės teologija“. Kiek dėmesio turėtume skirti velniui ir jo darbams? Ar būna šiais laikais demonų apsėstųjų? Ar baptistai turėtų ruošti egzorcistus? Šie ir dar daugelis kitų klausimų, kuriems krikščionys paprastai arba skiria pernelyg daug dėmesio, arba visiškai juos ignoruoja. Buvo įdomu drauge paieškoti, kokios pozicijos turėtume laikytis mes.

Seminaras pirmą kartą vyksta sostinėje, tad sulaukiame šiokios tokios naujovės: nakvojame ne bažnyčioje, kur visą dieną klausėmės paskaitų ir diskutavome, bet išsiskirstome po vilniečių namus. Akimirka šmėstelėjusį apgailėstą, kad vakare po paskaitų neteksime galimybės visi likti drauge ir toliau šnekučiuotis iki išnaktų, pakeičia naujos pažinties ir šilto bendravimo namų aplinkoje džiaugsmas. Ačiū visiems, kurie mus priglaudė ir dalijosi savo namų šiluma bei jausmu!

Šeštadienis stebėtinai trumpas: pora paskaitų, namų darbų užduotys studentams, gardūs sotūs pietūs ir, žiūrėk, jau laikas vėl atsiveikinti iki kito karto, kada ir vėl su džiaugsmu galėsime sau ištarti: „Laikas dar vienam mokyklos seminarui“. Iki susitikimo ten, mielieji! *Raimonda Baliutavičiūtė, Klaipėda* ▲

Paskutinis Neakivaizdinės Biblijos mokyklos seminaras eilinį kartą parodė, kad Biblijoje nėra antraeilių temų. Labiausiai atkreipiau dėmesį į tą Nigelo Wrighto mokymo dalį, kur buvo kalbama apie šėtoną ir egzorcizmą (lot. exorcismus – užkeikiu, išveju). Reikia pasakyti, kad šia tema paskutiniu metu Lietuvoje išleista keletas knygų, tad buvo labai įdomu klausytis žmogaus, turinčio 30 metų patirtį išvarant piktašias dvasias. Autorius atkreipė ypatingą dėmesį į egzorcizmo sunkumus ir pavojus, kad čia „saviveikla“ tiesiog vengtina.

Buvo įdomu sužinoti, kad Anglijos baptistų sąjunga egzorcizmo klausimams skiria pakankamai dėmesio, organizuoja kursus dvasiniams tarnautojams.

Nors neatsakytų klausimų dar liko daug, egzorcizmo problema pasidarė aiškesnė.

Zigmas Pocius, Šiauliai ▲

Vasarą prisiminus

Šių metų liepos 26-31 d. Kauno evangelikų krikščionių baptistų maldos namų teritorijoje vyko vaikų sporto stovykla. Esame labai dėkingi misionieriams Rudy ir Margaret Rudzenskas iš Australijos, padėjusiems ją surengti.

Tai buvo kasmet vykstančios vaikų stovyklos „Šviesa“ pajavairinimas. Į stovyklą kvietėme 8-16 metų vaikus iš apylinkės ir šalia esančių rajonų. Buvo sudarytos trys amžiaus grupės, kuriose jie galėjo varžytis. Taigi kiekviena komanda rungtyniavo savo amžiaus vaikų tarpe, t.y. 8-10, 11-13, 14-16 m.

Labai džiaugėmės tuo, kad šių metų stovyklą galėjome orientuoti į vaikus, nelankančius sekmadienio mokyklos bažnyčioje. Taigi apie 50 stovykloje dalyvavusių vaikų galėjo ne tik pasportuoti, bet ir išgirsti apie beribę Viešpaties meilę jiems.

Komandos rungtyniavo krepšinio, tinklinio, stalo teniso, estafėčių, svarsčių kilnojimo, kvadrato bei „proto šturmo“ rungtyse. Pirmąsias dvi dienas vaikai galėjo ateiti pasitreniruoti, o trečiąją dieną jau prasidėjo varžybos. Buvo sudarytas varžybų grafikas – visai kaip Olimpinėse žaidynėse.

Smagu buvo ir tai, jog stovykla tapo ne vien varžybų aikšte, bet ir sporto mokykla, kur krepšinio taisyklių, strategijos

apie įvykius trumpai

ir mėtymo technikos vaikus mokė buvęs krepšinio treneris Rudolfas Rudzenski iš Australijos. Daugelis vaikų pirmąkart savo gyvenime žaidė tinklinį bei stalo tenisą. O vaikinams ypač patiko svarsčių kilnojimo rungtis. Poilsiu nuo visų rimtų rungtių tapo estafetės, kur galima buvo pasijuokti bei linksmai praleisti laiką.

Kiekvienas rytas stovykloje prasidėdavo malda, o vakare vaikai gaudavo Dievo Žodžio „porciją“ per neseniai dar garsaus futbolininko Džordžinijo istoriją. Šioje istorijoje perteikiama mintis, jog net pats didžiausias žmonių apdovanojimas niekad neprilygs tam apdovanojimui, kurį vieną dieną Dievas suteiks Jį tikintiems...

Kaip dažnai būna sporte, stovykla neapsiėjo be traumų. Džiaugėmės, kad nukentėjo ne vaikai, o vadovas: bežaisdamas krepšinį jis susilaužė koją. Tačiau tai neatnešė liūdesio ir nesustabdė stovyklos ritmo, o vaikams šis įvykis tapo nuostabių pasiaukojimo ir ryžto tarnauti Dievui pavyzdžiu.

Stovykla baigėme sekmadienį, visi drauge susirinkę į pamaldas. Pamokslininkai kalbėjo apie Nevystantį vainiką, kurį Viešpats kada nors įteiks savo ištikimiesiems „bėgikams“. Po pamaldų atėjo metas įteikti prizus. Nė vienas stovyklos dalyvis neliko be apdovanojimo.

„Šviesos“ stovykla kasmet tampa laukiamausiu vaikų vasaros įvykiu. Mes tuo labai džiaugiamės ir tikime, kad nė vienas išartas Dievo žodis neliko bevaisis, o tinkamu metu atneš gausių Dievo malonės vaisių. Tebūna Jam šlovė už Jo nuostabius darbus!

Romanas Sokolovas, Kauno EKBB

P.S.: Šios stovyklos nuotraukas galite rasti čia: [http://www.jezus.lt/ngalerija.php?](http://www.jezus.lt/ngalerija.php?act=show_gallery&id=59)

[act=show_gallery&id=59](http://www.jezus.lt/ngalerija.php?act=show_gallery&id=59) ▲

Pasaulinio Baptistų Aljanso (BWA) konferencija Sankt Peterburge

Nuo spalio 18 iki 21 dienos mudviem su žmona teko dalyvauti Rusijoje, šiaurės sostinėje Sankt Peterburge, vykusioje konferencijoje „Jėzus Kris-

tus – Gyvasis Vanduo“. Tai pirmoji iš 10-ies konferencijų, vykiančių visame pasaulyje iki pat 2010 metų liepos mėnesio.

Konferencijos tikslas – atkreipti Rytų Europos baptistų dėmesį į Evangelijos skelbimą. Konferenciją finansavo Pasaulinis Baptistų Aljansas, joje dalyvavo Europos Baptistų Federacijos bei Rusijos baptistų sąjungos.

Pranešėjas pažymėjo: „Nors dabartiniu metu, XXI amžiaus pradžioje, žmonės nėra atviri Evangelijai, mūsų pareiga išlika vykdyti Kristaus paliepimą“. Mt 24,14: „Ir bus paskelbta ši karalystės Evangelija visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms. Ir tada ateis galas“.

Visas pasaulis kenčia troškulį: vieni trokšta turtų, garbės, valdžios, pasitenkinimo, tačiau visu tuo nepatenkina vidinių savo poreikių. Iš tiesų kiekvienas ieško ramybės, atleidimo, meilės ir tikrosios laisvės, o tai randama tik Jėzuse Kristuje! Jis sako: „Jei kas trokšta, teateina pas mane ir tegu geria. Kas mane tiki, – kaip Raštas sako, – iš jo vidaus plūs gyvojo vandens srovės“ (Jn 7,37-39). Jei mylime Dievą ir bendraujame su Jėzumi, tai ne tik patys kiekvienas geriamės iš gyvojo vandens Šaltinio ir tuo liekame patenkinti, bet ir perduodame jį toliau – iš mūsų vidaus ima plūsti gyvojo vandens srovės. Būdami Dievo vaikai ir Jo atstovai žemėje, turime būti vamzdžiais, kuriais iš Viešpaties tekantis vanduo pasiekia norinčiųjų gerti troškulį.

Konferencija priminė ir padaršino visas buvusios Tarybų Sąjungos šalių bažnyčias nešti Gerąją Naujieną tai tautai, kurioje gyvename. Mes ne vieni – esame didelės dvasinės šeimos dalis.

*Vladimir Sereda,
Kauno EKBB pastorius* ▲

Baptistai Europoje

Daugelis mūsų patyrėme, kad nemaža baptistų atvyko pas mus iš Amerikos. Kai kurie esame skaitę, jog pirmieji Lietuvos baptistai buvo vokiečiai iš Mažosios Lietuvos (Memelio, arba dabartinės Klaipėdos), pakrikštyti vokiečio misionieriaus Gerharo Onckeno. Tačiau nedaug mūsų žinome, kad LEBBS jau ne vienerius metus priklauso ganėtinai pla-

čiai Europos baptistų bendrijai (Europos Baptistų Federacijai), jungiančiai 51 sąjungą bei kelias pavienes bažnyčias (Turkijoje, pvz., esama tik vienos baptistų bažnyčios – ji buvo priimta į EBF prieš porą metų).

Pagrindinis Federacijos tikslas – savitarpio pagalba. EBF buvo įkurta po Antrojo pasaulinio karo, kad paliudytų karo ir etninės neapykantos nuniokotai Europai, jog Jėzuse Kristuje įmanoma tautų taika ir prasmingas bendrabūvis. Kasmet vis kitoje šalyje susirenka jos taryba. Praėjusiais metais ji buvo susirinkusi Libane, Beiruto mieste. Libano baptistams tai buvo svarbi pagalba parodant, jog bap-

Rytų stiliaus prancūzų katalikų bažnyčia netoli Beiruto

tistų judėjimas yra kilęs iš Europos ir kad arabų musulmonų nemėgstami amerikiečiai misionieriai nėra vieninteliai baptistų judėjimo atstovai.

Šiomet taryba rinkosi Prahėje, Tarpautinės baptistų teologijos seminarijos patalpose, rugsėjo 22-25 dienomis. Kasmet posėdžiuose dalyvauja ir vienas mūsų sąjungos atstovas, paprastai vykdomasis sekretorius arba tarybos pirmininkas. Prašome jūsų maldų ir palaikymo EBF darbui Europoje ir kitose pasaulio dalyse.

Linus Andronovas, LEBBS vykdomasis sekretorius ▲

Lietaus stovykla Užluobėje

Šiomet mūsų stovyklą, vykusią rugpjūčio 11-14 d., turbūt būtų galima pavadinti rekordine lietaus stovykla!

Tokiomis aplinkybėmis paaiškėjo didžiausi stovyklos fanai – ekstremalai,

apie įvykius trumpai

kurių neblėstančios meilės stovyklai lietus neįstengė nuplauti! Po didelių abejonių ir svarstymų, vis dėlto buvo nuspręsta stovyklą tęsti.

Gali pasirodyti keista, bet „lietaus“ žmonių susirinko virš penkiasdešimties ir dar apie dvidešimt „prižiūrėtojų“

Rytai prasidėdavo rimtu bėgimo krosu,

o po sočių pusryčių atsidėdavome rytiniam Biblijos skaitymui, aptarimui ir maldai.

Per darbėlių užsiėmimus išmokome apyrankių, liūtų kaukių, perukų, skulptūrų gamybos meno bei paišymo ant marškinėlių, tad visi parsivežėme po mažą prisiminimą iš stovyklos...

„Būkite šventi, nes aš esu šventas“ (1 Pt 1,16) – tokia buvo stovyklos tema. Biblijos pamokėlės metu bandėme suprasti, ką tai reiškia. Štai ir pralėkė pirmoji dienos dalis.

Popiet sporto mėgėjai aršiai rungėsi futbolo aikštelėje bei estafetės rungtyse. Vieną dieną vaikščiojome po Skuodo rajono lankytinas vietas: Šauklių riedulyną-kadagną „Šauklių tundrą“, Mošėdžio akmenų muziejų bei unikalią V.Into sodybą.

Dienai gėstant ir vėl susirinkdavome prie Viešpaties žodžio. Štai šeštadienio vakarą mus aplankė svečias iš Liepojos, pasitarnavęs žodžiu ir giesmėmis.

Na, o paskutinį vakarą išvydome puikų talentų šou! Vakaras prasidėjo pačių mažiausiųjų mūsų stovyklautojų pasirodymu, kurie pasislėpė už liūtų kaukių, giedodami apie nuostabią, aukštą, plačią ir gilią Dievo meilę, o baigėsi paauglių grupelių vaidinimais apie blogio ir gėrio jėgas, kaip nederą evangelizuoti, ir kaip blogai būti šališkam, nes tai būtinai atsirūgs!

Suprantama, kaip dera tikriems ekstremalams, naktinio žygio praleisti nevalia!

Tad apsisiautę paskutiniaisiais lietpalčiais išžygiavome į naktinius Užluobės miškelius. Tik kažkaip netyčia pasitruptinom gana netrumpą kelelį, palikome užstatą miško piratams, kurie kėsinosi įtraukti mus į savo paslėptus tinklus, surinkome ne tuos grybus ir uogas, ir dar kažkokio negyvėlio per klaidą neradom...tad tokie buvo mūsų naktiniai išgyvenimai – sakyčiau, visai smagūs! Svarbiausia, kad sveiki gyvi grįžome į stovyklavietę, kur prie laužo mūsų laukė likusieji stovyklautojai.

Šį pasakojimą norėčiau užbaigti viena mintimi, kurią pasakė mūsų stropusis pagalbininkas, brolis Vilijus iš Vokietijos: „Svarbiausia ne tai, ar lietus lyja, ar saulė šviečia, svarbiausia tai, kad Jėzus yra čia, tarp mūsų“.

Ačiū visiems, kurie įdėjo daug darbo, kad ši stovykla įvyktų. Ačiū Ylakių, Mažeikių, Kretingos ir Klaipėdos bendruomenių broliams bei seserims ir, žinoma, mūsų Dievui. *Solvita Šikšnė, Ylakių EBB ▲*

Įspūdžiai iš NEBIM seminaro apie šlovinimą

Spalio 14-15 dienomis mūsų bendruomenių sąjungos Biblijos mokykla Klaipėdoje surengė eilinį savo seminarą, šįkart šlovinimo tema. Dar kartą noriu visų dalyvių vardu padėkoti svetingai uostamiesčio baptistų bendruomenei, kuri pasiaukojamai patarnavo seminaro dalyviams.

Šį kartą atvyko ir daugiau svečių iš mūsų bendruomenių, ne tik studentai. Iki seminaro studentai turėjo pateikti savo namų darbus baptistų identiteto ir ar demonologijos temomis. Seminaro metu pranešimus skaitė ir į studentų klausimus atsakinėjo L. Andronovienė, H. Žukauskas, N. Latužienė. Visi gavo meilės ir darbavomės grupėse pagal pašaukimą kas kur. Vieni ruošė šeštadienio pamaldų Žodžio dalį, kiti darbavosi kurdami ar naujai aranžuodami giesmes ir jų tekstus. Pamaldų vedimo tvarka buvo pasiūlyta pagal tam tikrą kalendorinių metų liturginių skaitinių iš Šv. Rašto tvarką, kas galbūt pasirodė nelabai įprasta prie ilgesnių ir išsamesnių Biblijos teksto ar konkre-

čios temos nagrinėjimų pripratusiems studentams ir laisviesiems klausytojams. Buvo skaitomos penkios Rašto ištraukos, susietos vienos temos. Į kiekvieną skaitinį, kurį reikėjo atlikti laikantis sakinio loginio kirčio ir bendrųjų kalbos taisyklių, turėjo būti padarytas tam tikras įvadas, o po skaitinio – tam tikros išvados. Subjektyviai vertinant, tokios pamaldėlės daugiau atspindi reprezentatyvų ir inkliuzyvinį (įtraukiant kuo daugiau aktyvių bendruomenės narių) liturgijos stilių, kuriame nedaug vietos spontaniškumui ir jausmingumui.

Maloniai nustebino naujos lietuviškos giesmės ir ypač jas ruošusių darbštumas, nes jie darbavosi ir ties kompiuterine giesmių mokymosi ir atnaujinimo programa,

ir klavišiniaisiais bei styginiais muzikos instrumentais iki 1-2 val. nakties. Pamatėme, kiek daug „paslėptų turtų palaidota“ mūsų bendruomenėse, dar tebelaukiančių savos „kapų plėšikės“!

Seminaro metu užvirė įdomi teorinio-praktinio pobūdžio diskusija, kaip reikėtų vadinti mūsų susirinkimus: ar „pamaldų laikymu“, ar „tarnavimu“, ar tiesiog Biblijos studijomis. Taip pat aptarėme šiuolaikinės (pavyzdžiui hip-hop, rap) jaunimo muzikos (galimą ir esamą) įtaką mūsų liturgijai ir giesmėms. Apskritai šį mūsų seminarą vertinčiau kaip turiningą ir keliantį iššūkius bet kuriam, kas neabejingas sekmadienio susirinkimo vedimo tvarkai ir turiniui. Sutarėme susitikti gruodžio mėnesį Vilniuje naujame NEBIM seminare aptarti socialinės tarnystės sąvoką ir jos ypatumus.

Arnoldas Matijošius, Vilniaus NTBB ▲

apie įvykius trumpai

Evangelizacinės pamaldos Kaune

Rugsėjo gale Kauno evangelikų krikščionių baptistų maldos namuose vyko evangelizacinės pamaldos.

Pasiruošimas evangelizacijai prasidėjo dar gerokai iki jos. Jis vyko pagal „Andriejaus plano“ programą: kiekvienas bendruomenės narys buvo įtrauktas į maldą ir renginio organizavimą.

Planus šiek tiek sutrikdė Amerikoje siautėjęs uraganas, todėl nesulaukėme svečio iš JAV, Tomo Popelkos, kuris turėjo būti pagrindinis Evangelijos skelbėjas per

evangelizaciją. Tačiau pas mus svečiavosi evangelistas iš Lenkijos Piotras Wiazowski.

Likus porai savaitių iki renginio, bendruomenės jaunimas pradėjo reklaminę akciją, kurios metu skelbimus apie evangelizacinę vakarą iškabino ant skelbimo lentų, stulpų, autobusų stotelių ir kitų matomų vietų. Šimtai skelbimų buvo išmėtyti į Žemųjų Šančių, kur yra maldos namai, gyventojų pašto dėžutes. Nemažai buvo išdalinta asmeniškai, o taip pat žmonėms gatvėje. Pastorius aplankė ir į pamaldas pakvietė aplink bažnyčią gyvenančius kaimynus. Apie renginį buvo informuojama ir „Kauno dienos“ dienraštyje. Specialiai šiam vakarui Lenkijoje atspausdintos brošiūros „Kaip pasiekti ramybę su Dievu?“. Jas gavo kiekvienas atėjusysis.

Evangelizacinės pamaldos vyko dvi dienas: šeštadienį ir sekmadienį.

Kiekvieną dieną dalyvavo apie 70 žmonių, kurie galėjo išgirsti apie amžinas vertybes. Atėjusieji galėjo pasiklausyti jaunimo atliekamų giesmių, pašlovinti Viešpatį kartu su visais. Tiek vyresnės, tiek ir jaunesnės kartos atstovų liudijimai apie beribę Viešpaties meilę ne viena privertė braukti susižavėjimo Dievu ašarą. Renginio metu buvo atsakinėjama į tokius svarbius gyvenimo klausimus kaip: „Kas laukia už mirties slenksčio?“, „Kaip surasti Tikrąją Meilę?“, „Kaip išvengti gyvenimo aklaviečių ir depresijos?“. Buvo skelbiamas stiprus, gyvybę teikiantis Dievo Žodis, kuris ne viena atgaivino ir pakėlė, o kitus ir pakaltino,

gelbėdamas nuo pražūtingo gyvenimo kelio. Po pamaldų atėjusieji galėjo pasivaikšioti bei pabendrauti tarpusavyje ir su svečiais prie arbatos puodelio. Keturi žmonės pareiškė norą atiduoti savo gyvenimą Išgelbėtojui Jėzui ir pasiduoti Jo Viešpatystei. Vienas jų jau tapo bendruomenės nariu. Evangelizacinis renginys baigėsi, o Dievo Žodžio skelbimo laukas liko. Todėl drąsiai kimbame į darbus ir tikime, jog nė vienas Jo žodis nepraeina veltui, bet atneša gausių vaisių.

Esame labai dėkingi evangelistui Piotru Wiazowski'ui už bendradarbiavimą ir jo paramą bei pagalbą evangelizacijos rengimo metu. Kartu, jei bus Dievo valia, planuojame evangelizacines

pamaldas ateinančių metų gegužės mėnesį.

Tarasas Sereda, Kauno EKBB ▲

LEBBS ir NEBIM seminaras Kaune

Lapkričio 19 dieną Kaune LEBBS ir Neakivaizdinė Biblijos Mokykla surengė praktinį seminarą bendruomenių pirminkams, kasininkams, buhalterėms ir panašias tarnystes bendruomenėse turintiems žmonėms.

Seminarą sudarė dvi dalys – Lietuvos Respublikos įstatymų, liečiančių religinių bendrijų veiklą, apžvalga bei praktinių klausimų, susijusių su VMI, SODROS ir kitų finansinių institucijų keliamais reikalavimais bendruomenių finansinei apyskaitai, aptarimas. Seminare dalyvavo LEBBS, Klaipėdos, Kauno, Vilniaus, Rokiškio bendruomenių, Panevėžio Dievo Malonės bei Panevėžio Jėzaus Kristaus krikščionių-baptistų bendruomenių atstovai. Seminarą pravedė LEBBS patarėjas teisės klausimais Arnoldas Matijošius, LEBBS administratorė Sandra Daktaraitė bei LEBBS vykdomasis sekretorius Linas Andronovas. Dalyvių entuziazmas nustebino tiek organizatorius, tiek pačius dalyvius. Praktiškai visos bendruomenės yra susidūrusios su įstatymų labirintais ir vienas kitam prieštaraujančiais finansinių institucijų reikalavimais religinių bendrijų finansinei veiklai. Kai kuriuos aktualius klausimus pavyko išsiaiškinti seminaro metu, kitus dar teks tirti pasitelkus įstatymų žinovus įvairiose valstybės institucijose. Apibendrinant galima būtų pasakyti, jog seminaras buvo iš tiesų naudingas ir reikalingas. Bendradarbiavimas tokiais klausimais, ko gero, būtinas kaip ir bet kurioje kitoje tarpbendruomeninio gyvenimo srityje.

Linas Andronovas, LEBBS ▲

Vilniaus Naujojo Testamento baptistų bažnyčios gimtadienis!

Lapkričio 26 d., šeštadienį, Vilniaus „Naujojo Testamento“ baptistų bendruomenė (Algirdo g. 48) šventė 13 metų gimtadienį. Atrodytų, sukaktis neapvali, tačiau vis tiek nutarėme pasinaudoti ja Dievo pagarbinimui pasikviesdami į svečius tuos, kurie „gimdė į tikėjimą“ bei ėjo greta keletą

apie įvykius trumpai

metų. Prieš 13 metų Kauno „Gerosios naujienos“ baptistų bažnyčia rengė evangelizacijas sostinėje. Keletas žmonių įtikėjo. 1992 m. lapkričio pabaigoje 9 vilniečiai tikintieji traukiniu atvyko į Kauną ir viename iš baseinų priėmė biblinį krikštą, taip susitapatindami su

nužudytu, tačiau pergalingai prisikėlusiu ir dabar Dievo Bažnyčiai vadovujančiu Jėzumi Kristumi. Nuo tos dienos „Naujojo Testamento“ bažnyčia kasmet augo, bendradarbiavo su „Kristus tautoms“ misija iš JAV, vėliau prisijungė prie Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos. Daugiausia bendruomenėje yra buvę 60 narių, dabar – 50. Keletas išvyko į užsienį ir ten prisijungė prie vietinių bažnyčių.

Į gimtadienį Vilniuje atvyko ir sveikinimo žodžius tarė Kauno „Gerosios naujienos“ baptistų bažnyčios pastorius Artūras Pučkovas, Kauno „Dievo malonės“ baptistų bažnyčios pastorius Artūras Narbutas su žmona Asta, grupelė marijampoliečių ir jų pastorius Pranas Bielevičius, Vilniaus „Malonės“ baptistų bažnyčios pastorius Steve'as Davisas su dviem dukrom. Šeimininkai parodė vaikų mokyklėlės spektakliuką anglų kalba apie karalių Konradą, paruošė porą naujų giesmių, didelę nuotraukų galeriją, garso įrašus su linkėjimais iš kitų bažnyčių, bendruomenės 13 metų istorijai ir dabarčiai skirtą lankstinuką. Keletas žmonių išėjo į priekį pasidalijo asmeniniais liudijimais, kaip atėjo į bendruomenę ir ką jiems reiškia Jėzus Kristus.

Po sveikinimų ir liudijimų dalies visi dalinomės vaisėmis ir didžiuliu tortu. Bendra dalyvių iš įvairių bažnyčių nuomonė buvo tokia, kad mums reikia ir toliau mokytis kartu bendrauti ir drau-

gauti, nepaisant retkarčiais išskylančių nesusipratimų.

Arnoldas Matijošius, Vilniaus NTBB ▲

Močiutės Marijos 99-asis gimtadienis

Šįmet lapkričio 20 d. šventėme seniausios mūsų bendruomenės (o gal ir Sąjungos?) narės Marijos Inkenienės 99-ąjį gimtadienį. „Močiute Marija“ ją vadina ne tik bendruomenės vaikai, bet ir dauguma suaugusiųjų. Jau treji metai, kai mes jos nebematome pamaldose bažnyčioje, sėdinčios vežimelyje, nes ji nebegali ir sėdėti, bet savo bendruomenę ji prisimena kasdien maldose, o bendruomenė ją labai myli. Todėl ir gimtadienį puošė didžiulis

tortas, padarytas mūsų mielos sesers Valerijos, o gėlių buvo kaip vasarą darželyje. Dvi dienas lankėsi artimieji bei sesės ir broliai iš bendruomenės su sveikinimais, giedojo jos mylimas giesmes, dalijosi prisiminimais.

Tokio amžiaus žmogaus gyvenime atsispindi ir viso amžiaus mūsų šalies istorija. Močiutės Marijos gyvenimas ne išimtis. Daug ką, kas mums jau įprasta, ji matė pasirodant pirmą kartą: matė pirmuosius lėktuvus ir oro balionus (cepelinus) Lietuvos padangėje, sulaukė pirmosios Nepriklausomybės, klausėsi pirmųjų Lietuvos radijo žinių, dalyvavo pirmojoje Dainų šventėje Kaune... Be to, pergyveno du pasaulinius karus, išbuvo septynerius metus Sibiro tremtyje (1951-58 m.)... sulaukė ir antrosios Nepriklausomybės ir pamatė labiausiai ją stebinantį dalyką – kompiuterį...

Tačiau jos asmeninis gyvenimas nebuvo visiškai „tradicistiškai“ lietuviškas. Ji augo auklėjama gyvai tikinčių tėvų, įtikėjo pati ir tapo baptistų bendruomenės nare, studijavo teologiją JAV, ištekėjo 1935 m. už pastoriaus Jono Inkeno (1905-1983), darbavosi su vaikais sekmadieninėje mokykloje, vertė dvasinio turinio knygas iš kitų kalbų ir rašė labai daug laišku, nes turėjo daug draugų – seserų ir brolių Kristuje, tiesiog pažįstamų ar buvusių kaimynų ir Lietuvoje, ir kitur. Dauguma šių darbų vyko jau sėdint lovoje ar vežimelyje, nes nuo 1954 m. dar Sibire ji nebegalėjo vaikščioti dėl poliartrito (sąnarių uždegimo), kurio ten niekas negydė (nors visiškai išgydyti niekas dar negali ir dabar).

Močiutė Marija dabar jau nebegali pati rašyti, už ją tai darome mes, jos trys dukros, bet ji vis dar gauna laišku iš savo draugų, nors jų skaičius jau labai sumažėjo. Viena jos draugė gyvena JAV. Jai šįmet rugpjūtį sukako 85 metai. Tai Dorothy Harvey, buvusi misisionieriaus dr. A. J. Gylio (daug kam pažįstamo Jono

Gylio iš JAV tėvo) sekretorė. A. J. Gylis darbavosi Lietuvoje, Rokiškyje, 1938–39 m., kol dėl prasidėjusio karo buvo priverstas išvykti. Močiutė Marija susipažino su Dorothy per Gylių šeimą ir susirašinėja iki šiol, nors viena kitos nėra mačiusios. Dorothy rašo eilėraščius ir jau atsiuntė Kalėdų pasveikinimą su

savo eilėraščiu, kurį aš pamėginau laisvai išversti kaip sveikinimą mums visiems.

Rūta Inkenaitė, Klaipėdos ev. baptistų bendruomenė. ▲

Močiutė Marija ir šio straipsnio autorė Rūta

„Tiesos draugas“

Krikščioniškas
evangeliškos minties
leidinys

Redakcijos adresas:

Lietuvos evangelikų
baptistų bendruomenių
sąjunga
Vytauto 38a
92127 Klaipėda
Lietuvos Respublika

Telefonas: 46-314474

El.paštas:
office@baptist.lt

Numerį paruošė:

Linas Andronovas,
Lina Andronovienė,
Raimonda
Baliutavičiūtė,
Sandra Daktaraitė.

iš redakcijos krepšio

Po ilgesnio laiko skaitytojai vėl galės rankose laikyti popierinį „Tiesos draugą“. Daugelis jo pasigedo, kai, pritrūkus lėšų ir galimybių jo leidybai, pasirodė elektroninė versija, pavadinta *Tiesos Draugu Ekstra*. Buvo aišku, kad daugelio skaitytojų, ypač pagyvenusio amžiaus, jis gali nepasiekti. Todėl TD redakcija įsipareigojo bent du kartus per metus išleisti TD senuoju geruoju būdu - ant popieriaus.

Šios permainos buvo ne iš gero gyvenimo. Po Sąjungos konferencijos, pasikeitus Sąjungos tarybai bei pasitraukus ilgamečiam Sąjungos pirmininkui Albertui Latužiui, vienam aktyviausių TD redakcijos narių ir įkvėpėjų, tiesiog pritrūko jėgų imtis dar ir šios, daug jėgų reikalaujančios tamystės.

Tačiau artėjant Kalėdoms vėl galėjome imtis TD leidybos darbų ir stengtis suspėti parengti jį artėjančioms šventėms.

Šis TD bus ne tik kalėdinis. Jame rasite beveik visas žinias, kurios buvo platinamos per *TD Ekstra*. Tad tikimės, jog būsite nepraleidę esminių mūsų bendruomenių gyvenimo momentų.

Jeigu ko nerasite - tai nebūtinai dėl mūsų kaltės. Žmonių vangumas rašyti ir pranešti naujienas seniai vertas patarlės. Norėtume visų paprašyti kitąmet labiau įsijungti į šią bendrą užduotį - dalintis savo džiaugsmiais ir rūpesčiais, ypač su savo tikėjimo namiškiais!

Kaip visada, labai laukiame visokiausių naujienų iš visų mūsų bendruomenių. Kaipgi melsimės vieni už kitus, jei nieko vieni apie kitus nežinosime?

O kol kas TD komanda linki visiems palaimintų Kristaus gimimo švenčių. Iki kito karto! ▲

LEBBS INFORMACIJA

Dėmesio, konkursas!

Tarptautinė baptistų teologijos seminarija Prahoje paskelbė iniciatyvą surinkti paveikslų kolekciją, kuri atspindėtų Europos baptistų federacijos įvairovę. Prie šios iniciatyvos norėtume prisidėti ir mes, todėl skelbiame geriausio paveikslo konkursą. Reikalavimai: paveikslas turėtų būti nuta-pytas mūsų Sąjungai priklausančių bendruomenių narių, nebūti pernelyg mažas (ne mažesnis kaip 50x50cm). Lauksime paveikslo nuotraukos ir trumpo pristatymo el. pašto adresu **office@baptist.lt**. ▲

LEBBS interneto svetainė

Jau kurį laiką veikia oficiali mūsų Sąjungos interneto svetainė. Joje galima rasti pagrindinės informacijos apie LEBBS veiklą ir šiaip naudingų dalykų. Svetainė tik kuriasi, tad gali pasitaikyti klaidų, taip pat ir neveikimo dienų. Jos adresas: www.baptist.lt

Taip pat prašome atkreipti dėmesį į pasikeitusius LEBBS raštinės bei jos darbuotojų el. pašto adresus. Juos visus rasite interneto svetainėje, skiltyje *Adresai*. ▲

Kalėdų sveikinimas LEBBS iš Visagi-no ir...

Сердечно поздравляем вас и все церкви с милостью Божией – Рождением Иисуса Христа!

Пусть ваш дух возрастает и укрепляется силою Духа Святого!

Пусть Господь благословит ваши знания, ваш труд и вашу жизнь для дальнейшего служения Богу и людям!

Еще поздравляем вас с Новым Годом! Каждый новый год приближает нас всех к славной встрече с нашим Господом и Спасителем Иисусом Христом! Здоровья вам, радости и счастья в Боге!

«Благодать и мир вам да умножится в познании Бога и Христа Иисуса, Господа нашего. Как от Божественной силы Его даровано нам все необходимое для жизни и благо-

честия, чрез познание Призвавшего нас славою и благодатию...»

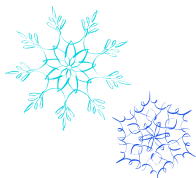
(2 Петра 1:2-3)

Visagino ev. baptistų bendruomenė ▲

... iš Panevėžio

Norėčiau pasveikinti LEB sąjungą su mūsų Viešpaties Jėzaus gimimo diena ir palinkėti LEB sąjungai bei kiekvienam jos nariui Viešpaties vienybės Dievo Žodžio supratime (pagrindiniuose dalykuose), Dievo baimės kasdieninėje veikloje, meilės santykiuose vienu su kitais ir visų Viešpaties malonių!

Aleksandras Kostinas
Panevėžys ▲

- Leidžiamas 6 kartus per metus.
- Leidinį galite įsigyti redakcijos būstinėje ir LEBBS priklausančiose bendruomenėse.
- Norėdami finansiškai paremti leidinio veiklą, kreipkitės į bendruomenių vyresniuosius leidinio platinimo vietoje arba siųskite perlaida redakcijai.
- Straipsniai trumpinami ir redaguojami redakcijos nuožiūra.

